Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 18. septembra 2025 [1]

Spojené veci C-188/24 a C-190/24

WebGroup Czech Republic, a.s.,
NKL Associates s. r. o.
proti
Ministre de la Culture,
Premier ministre (C-188/24),
za účasti:
Osez le féminisme!,
Le mouvement du Nid,
Les effronté-E-S
a
Coyote System
proti
Ministre de l'Intérieur et des Outre-mer,
Premier ministre (C-190/24)

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podala Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Elektronický obchod – Smernica 2000/31/ES – Služby informačnej spoločnosti – Koordinovaná oblasť – Trestnoprávna úprava, ktorá všeobecne zakazuje poskytovanie pornografického obsahu maloletým osobám – Zákaz ďalšieho šírenia informácií zasielaných používateľmi"

I. Úvod

1. Týmito návrhmi na začatie prejudiciálneho konania sa vnútroštátny súd predkladajúci návrh na začatie prejudiciálneho konania pýta Súdneho dvora na spôsoby, ktoré by mohli umožniť členskému štátu miesta určenia služby informačnej spoločnosti uplatniť na poskytovateľa tejto služby usadeného v inom členskom štáte vnútroštátne opatrenia patriace do právneho poriadku tohto prvého členského štátu.

[1] Jazyk prednesu: francúzština

II. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Smernica 2000/31/ES

2. Článok 1 smernice 2000/31/ES[2], nazvaný „Cieľ a rozsah“, v odsekoch 2 a 5 stanovuje:

„2. Táto smernica harmonizuje, v rozsahu potrebnom na dosiahnutie cieľa uvedeného v odseku 1, určité vnútroštátne ustanovenia o službách informačnej spoločnosti týkajúce sa vnútorného trhu, sídla poskytovateľov služieb, komerčných oznámení, elektronických zmlúv, zodpovednosti sprostredkovateľov, spravovacích poriadkov [kódexov správania – *neoficiálny preklad*], mimosúdneho riešenia sporov a spolupráce medzi členskými štátmi.

…

5. Dohovor [Táto smernica – *neoficiálny preklad*] sa nevzťahuje na:

(a) daňovú oblasť;

(b) otázky týkajúce sa služieb informačnej spoločnosti, na ktoré sa vzťahujú smernice 95/46/ES[3] a 97/66/ES[4];

(c) otázky týkajúce sa dohôd alebo praxe, ktorú upravuje právo proti obmedzovaniu hospodárskej súťaže;

(d) nasledujúce činnosti služieb informačnej spoločnosti:

– činnosť notárov alebo rovnocenných profesií v takom rozsahu, v akom zahŕňajú priamu a špecifickú súvislosť s vykonávaním verejných právomocí,

– zastupovanie klienta a obhajoba jeho záujmov pred súdmi,

– hráčske činnosti, ktoré zahŕňajú stávky v peňažnej hodnote pri hazardných hrách, vrátane lotérií a sazkových [stávkových – *neoficiálny preklad*] transakcií.“

3. Článok 2 písm. h) tejto smernice s názvom „Vymedzenie pojmov“ v odseku 1 stanovuje, že na účely tejto smernice platia tieto vymedzenia pojmov:

„‚koordinovaná oblasť‘: požiadavky ustanovené v právnych systémoch členských štátov uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na služby informačnej spoločnosti, bez ohľadu na to, či sú všeobecnej povahy alebo či sú pre ne špeciálne navrhnuté.

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

[3] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355).

[4] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 15. decembra 1997 o spracovaní osobných údajov a ochrane súkromia v sektore telekomunikácií [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 24, 1997, s. 1).

(i) Koordinovaná oblasť sa týka požiadaviek, ktoré musí poskytovateľ služieb spĺňať pokiaľ ide o:

– začatie činnosti súvisiacej so službou informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa kvalifikácie, udeľovania oprávnení alebo oznamovania,

– vykonávanie činnosti služby informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa správania sa poskytovateľa služieb, požiadavky týkajúce sa kvality alebo obsahu služby, vrátane tých, ktoré sa uplatňujú na reklamu a zmluvy alebo požiadavky týkajúce sa zodpovednosti poskytovateľa služieb;

(ii) Koordinovaná oblasť sa nevzťahuje na požiadavky ako napríklad:

– požiadavky, ktoré sa uplatňujú na tovar ako taký,

– požiadavky, ktoré sa uplatňujú na dodávku tovaru,

– požiadavky, ktoré sa uplatňujú na služby, ktoré sa neposkytujú elektronicky.“

4. Článok 3 uvedenej smernice s názvom „Vnútorný trh“ stanovuje:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti.

2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.

3. Odseky 1 a 2 sa neuplatňujú na oblasti uvedené v prílohe.

4. Členské štáty môžu prijať opatrenia na výnimku z odseku 2 v súvislosti s určitou danou službou informačnej spoločnosti [Členské štáty môžu pre určitú službu informačnej spoločnosti prijať opatrenia, ktoré sa odchyľujú od odseku 2 – *neoficiálny preklad*], ak sú splnené tieto podmienky:

(a) opatrenia sú:

(i) nevyhnutné pre jeden z týchto dôvodov:

– verejného záujmu, najmä z dôvodu prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, vrátane ochrany neplnoletých osôb a boja proti všetkým formám podnecovania nenávisti z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo štátnej príslušnosti a hanobenia ľudskej dôstojnosti jednotlivých osôb,

…

(ii) prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti, ktorá škodí cieľom uvedeným v bode (i) alebo, ktorá predstavuje skutočné a závažné riziko poškodenia týchto cieľov;

(iii) primeran[é] týmto cieľom;

(b) pred prijatím predmetných opatrení a bez dopadu na súdne konania, vrátane predbežných konaní a aktov vykonávaných v rámci vyšetrovania trestných činov, členský štát:

– požiadal členský štát uvedený v odseku 1, aby prijal opatrenia a tento takéto opatrenia neprijal, alebo boli neprimerané,

– oznámi Komisii a členskému štátu uvedenému v odseku 1 svoj úmysel prijať také opatrenia.

5. Členské štáty môžu v naliehavom prípade prijať výnimku z podmienok ustanovených v odseku 4 písm. b). Ak ide o takýto prípad, opatrenia musia byť čo najskôr oznámené Komisii a členskému štátu uvedenému v odseku 1, s uvedením dôvodov, prečo členský štát považuje prípad za naliehavý.

…“

5. Články 12 až 14 tej istej smernice, ktoré sa nachádzajú v oddiele 4 s názvom „Zodpovednosť sprostredkovateľov poskytovateľov služieb“ kapitoly II tejto smernice, nazvanej „Zásady“, sa týkajú poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti, ktorý vykonáva činnosť „mere conduit“ („Púhy kanál“) [„Jednoduchý prenos“ – *neoficiálny preklad*], ukladanie dát v pamäti s názvom „caching“ alebo činnosť hostingu. Tieto ustanovenia tiež určujú podmienky, za ktorých sú títo poskytovatelia oslobodení od zodpovednosti za informácie pochádzajúce od používateľov ich služieb.

6. Konkrétne článok 14 smernice 2000/31 s názvom „Uloženie informácií na hostiteľskom počítači“ [„Hosting“ – *neoficiálny preklad*], stanovuje:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom [zo strany príjemcu – *neoficiálny preklad*] tejto služby, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby, pod podmienkou, že:

(a) poskytovateľ nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách a čo sa týka nárokov na náhradu škody, nie je si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie; alebo

(b) poskytovateľ, po zistení alebo uvedomení si týchto skutočností, koná promptne, aby odstránil alebo znemožnil prístup k informáciám.

2. Odsek 1 sa neuplatní, ak príjemca služby koná na základe právomoci od poskytovateľa alebo pod jeho vedením.

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov, a nemá vplyv ani na možnosť členských štátov, aby začali konanie, ktoré by nariadilo odstránenie alebo znemožnenie prístupu k informáciám.“

7. Článok 15 tejto smernice s názvom „Žiadna všeobecná povinnosť monitorovať“ stanovuje:

„1. Členské štáty neuložia poskytovateľom všeobecnú povinnosť pri poskytovaní služieb, na ktoré sa vzťahujú články 12, 13 a 14, aby monitorovali informácie, ktoré prenášajú alebo ktoré uložili, ani

všeobecnú povinnosť aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť.

2. Členské štáty môžu ustanoviť povinnosť, aby poskytovatelia služieb informačnej spoločnosti informovali príslušné verejné orgány o údajných vykonávaných nezákonných činnostiach alebo o údajných nezákonných poskytovaných informáciách, alebo povinnosť oznamovať príslušným orgánom na ich žiadosť informácie, ktoré by im umožnili identifikáciu príjemcov ich služieb, s ktorými uzatvorili dohody o uložení informácií [o hostingu – *neoficiálny preklad*].“

2. Smernica 2010/13/EÚ

8. Článok 28b smernice 2010/13/EÚ[5] stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté články 12 až 15 smernice [2000/31], členské štáty zabezpečia, aby poskytovatelia platformy na zdieľanie videí, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, prijali vhodné opatrenia na ochranu:

a) maloletých pred programami, videami vytvorenými používateľmi a audiovizuálnymi komerčnými oznamami, ktoré by mohli narušiť ich telesný, duševný alebo morálny vývin[,] v súlade s článkom 6a ods. 1;

…

3. Na účely odsekov 1 a 2 sa tieto vhodné opatrenia určia so zreteľom na povahu predmetného obsahu, poškodenie, ktoré môže spôsobiť, na vlastnosti kategórie osôb, ktoré majú byť chránené, ako aj na práva a dotknuté oprávnené záujmy vrátane záujmov poskytovateľov platformy na zdieľanie videí a používateľov, ktorí vytvorili alebo nahrali obsah, ako aj so zreteľom na všeobecný verejný záujem.

Členské štáty zabezpečia, aby všetci poskytovatelia platformy na zdieľanie videí, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, uplatňovali takéto opatrenia. Uvedené opatrenia musia byť realizovateľné a primerané vzhľadom na rozsah služby platformy na zdieľanie videí a vzhľadom na povahu poskytovanej služby. Uvedené opatrenia nesmú viesť k žiadnym kontrolným opatreniam *ex ante* alebo k filtrovaniu obsahu pri nahrávaní, ktoré nie sú v súlade s článkom 15 [smernice 2000/31]. Na účely ochrany maloletých ustanovenej v odseku 1 písm. a) tohto článku podlieha najškodlivejší obsah najprísnejším opatreniam kontroly prístupu.

Uvedené opatrenia zahŕňajú v závislosti od konkrétneho prípadu:

a) zahrnutie a uplatňovanie, v podmienkach týkajúcich sa služieb platformy na zdieľanie videí, požiadaviek uvedených v odseku 1;

…

[5] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, 2010, s. 1), zmenená smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1808 zo 14. novembra 2018 (Ú. v. EÚ L 303, 2018, s. 69) (ďalej len „smernica 2010/13/EÚ“).

f) zriadenie a prevádzkovanie systémov na overenie veku pre používateľov platformy na zdieľanie videí v súvislosti s obsahom, ktorý by mohol narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých;

…

h) zabezpečenie systémov rodičovskej kontroly, ktoré sú ovládané koncovými používateľmi, v súvislosti s obsahom, ktorý by mohol narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých;

i) zriadenie a prevádzkovanie transparentných, ľahko použiteľných a účinných postupov vybavovania a riešenia sťažností používateľov na poskytovateľa platformy na zdieľanie videí, pokiaľ ide o vykonávanie opatrení uvedených v písmenách d) až h);

…

4. Na účely vykonávania opatrení uvedených v odsekoch 1 a 3 tohto článku členské štáty nabádajú na používanie koregulácie podľa článku 4a ods. 1.

5. Členské štáty zavedú potrebné mechanizmy na posúdenie vhodnosti opatrení uvedených v odseku 3 prijatých poskytovateľmi platformy na zdieľanie videí. Členské štáty poveria národné regulačné orgány alebo subjekty, aby tieto opatrenia posúdili.

6. Členské štáty môžu poskytovateľom platformy na zdieľanie videí uložiť podrobnejšie alebo prísnejšie opatrenia ako sú opatrenia uvedené v odseku 3 tohto článku. Pri prijímaní takýchto opatrení členské štáty dodržiavajú požiadavky ustanovené uplatniteľným právom Únie, napríklad požiadavky, ktoré sú ustanovené v článkoch 12 až 15 [smernice 2000/31] alebo v článku 25 smernice 2011/93/EÚ[6].

…“

B. Francúzske právo

1. Vec C-188/24

9. Článok 227-24 Code pénal (Trestný zákon) stanovuje:

„Výroba, preprava alebo šírenie akýmkoľvek spôsobom a na akomkoľvek nosiči správy násilnej povahy, podnecujúcej k terorizmu, s pornografickým obsahom vrátane pornografických obrázkov zahŕňajúcich jedno alebo viac zvierat, alebo takej povahy, ktorá môže spôsobiť vážny zásah do ľudskej dôstojnosti alebo lákať maloleté osoby k hrám, ktoré ich fyzicky ohrozujú, alebo obchodovanie s takouto správou, sa potrestá odňatím slobody na tri roky a peňažným trestom vo výške 75 000 eur, ak je pravdepodobné, že správu uvidí alebo bude vnímať maloletá osoba.

6 Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 13. decembra 2011 o boji proti sexuálnemu zneužívaniu a sexuálnemu vykorisťovaniu detí a proti detskej pornografii, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2004/68/SVV (Ú. v. EÚ L 335, 2011, s. 1).

Ak sú trestné činy uvedené v tomto článku spáchané prostredníctvom tlače, audiovizuálnych médií alebo verejným prenosom online, na určenie zodpovedných osôb sa uplatnia osobitné ustanovenia zákonov upravujúcich tieto oblasti.

K trestným činom uvedeným v tomto článku dochádza aj vtedy, ak prístup maloletej osoby k správam uvedeným v prvom odseku vyplýva z obyčajného vyhlásenia tejto maloletej osoby, že má minimálne osemnásť rokov.“

10. Článok 23 loi nº 2020-936, visant à protéger les victimes de violences conjugales (zákon č. 2020-936 o ochrane obetí domáceho násilia)[7] z 30. júla 2020 (ďalej len „zákon z 30. júla 2020“) stanovuje[8]:

„Ak predseda Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique [Úrad pre reguláciu audiovizuálnej a digitálnej komunikácie (ARCOM)] zistí, že osoba, ktorej činnosť spočíva v editovaní obsahu online služby komunikácie určenej verejnosti, umožňuje maloletým prístup k pornografickému obsahu čo je v rozpore s článkom 227-24 Trestného zákona, zašle tejto osobe… formálnu výzvu, v ktorej jej nariadi, aby prijala všetky opatrenia, ktoré by mohli maloletým zabrániť v prístupe k inkriminovanému obsahu. …

Po uplynutí [lehoty pätnástich dní] sa predseda [ARCOM-u] v prípade neuposlúchnutia príkazu…, a ak je obsah naďalej prístupný maloletým, môže obrátiť na predsedu Tribunal judiciaire de Paris [súd v Paríži, Francúzsko] s návrhom, aby sa v skrátenom konaní vo veci samej nariadilo [ukončiť poskytovanie prístupu k tejto službe a odkazovania na ňu vo vyhľadávači alebo v adresári].“

11. Podmienky uplatňovania článku 23 tohto zákona boli spresnené v décret nº 2021-1306, relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l’accès à des sites diffusant un contenu pornographique (dekrét č. 2021-1306 o podrobných pravidlách vykonávania opatrení na ochranu maloletých pred prístupom na stránky šíriace pornografický obsah)[9] zo 7. októbra 2021 (ďalej len „dekrét zo 7. októbra 2021“). Podľa článku 3 tohto dekrétu „na účely posúdenia…, či osoba, ktorej činnosť spočíva v editovaní obsahu online komunikácie určenej verejnosti, umožňuje… maloletým prístup k pornografickému obsahu, predseda conseil supérieur de l’audiovisuel [Najvyššia rada pre audiovizuálne vysielanie] zohľadní úroveň spoľahlivosti technického postupu zavedeného touto osobou s cieľom zabezpečiť, aby používatelia, ktorí chcú získať prístup k službe, boli plnoletí.“

2. Vec C-190/24

12. Článok 130-11 Code de la route (zákon o cestnej premávke) stanovuje:

„I. - V prípadoch, keď sa cestná kontrola zahŕňajúca zastavenie vozidiel na ceste – či už otvorenej pre verejnú dopravu alebo nie – uskutočňuje buď na účely vykonania operácií uvedených v článkoch L. 234-9 alebo L. 235-2 tohto zákona alebo v článkoch 78-2-2 alebo 78-2-4 Code de procédure pénale [Trestný poriadok], alebo na účely overenia toho, či vodiči alebo cestujúci nie sú predmetom pátrania nariadeného súdnymi orgánmi v súvislosti so zločinmi alebo prečinmi, za ktoré možno uložiť trest odňatia slobody v trvaní najmenej troch rokov, alebo či nie sú zapísaní

7 JORF č. 0187 z 31. júla 2020.

8 Znenie tohto ustanovenia je v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvedené len čiastočne.

9 JORF č. 0235 z 8. októbra 2021.

v zozname uvedenom v článku 230-19 tohto istého zákona z dôvodu hrozby, ktorú predstavujú pre verejný poriadok alebo bezpečnosť, alebo z dôvodu, že sa na nich vzťahuje rozhodnutie prijaté z úradnej moci o umiestnení do psychiatrického zariadenia alebo že z takéhoto zariadenia utiekli, správny orgán môže zakázať každému prevádzkovateľovi elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby ďalej šíriť akúkoľvek správu alebo akékoľvek upozornenie, ktoré boli oznámené zo strany používateľov tejto služby, ak by takéto ďalšie šírenie mohlo umožniť iným používateľom vyhnúť sa kontrolám.

Zákaz ďalšieho šírenia uvedený v prvom pododseku tohto odseku I spočíva v tom, že každý prevádzkovateľ elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby musí pre všetky cesty alebo úseky ciest, ktoré mu určil príslušný orgán, odstrániť akékoľvek správy alebo akékoľvek upozornenia, ktoré by za normálnych okolností ďalej šíril medzi používateľov v rámci bežného spôsobu prevádzkovania služby. Dĺžka trvania tohto zákazu nesmie presiahnuť dve hodiny, ak sa cestná kontrola týka operácie uvedenej v článkoch L. 234-9 alebo L. 235-2 tohto zákona, alebo 12 hodín, ak sa týka inej operácie uvedenej v prvom pododseku tohto odseku I. Dotknuté cesty alebo úseky ciest sa nemôžu nachádzať ďalej než v okruhu desiatich kilometrov od miesta cestnej kontroly, ak sa toto miesto nachádza mimo aglomerácie, a ďalej než v okruhu dvoch kilometrov od miesta cestnej kontroly, ak sa toto miesto nachádza v aglomerácii.

…“

13. Článok L. 130-12 tohto zákona stanovuje, že porušenie zákazu šírenia stanoveného v článku L. 130-11 sa potrestá odňatím slobody na dva roky a pokutou vo výške 30 000 eur.

14. Décret nº 2021-468, portant application de l’article L. 130-11 du Code de la route (dekrét č. 2021-468, ktorým sa vykonáva článok L. 130-11 zákona o cestnej premávke)[10] z 19. apríla 2021 (ďalej len „dekrét z 19. apríla 2021“) spresňuje pravidlá vykonávania tohto článku. Článkom 1 tohto dekrétu bol do tohto zákona vložený článok R. 130-12, ktorý okrem iného stanovuje, že „rozhodnutie o zákaze ďalšieho šírenia špecifikuje dotknuté cesty alebo úseky ciest a vymedzuje dátum a čas začatia a ukončenia platnosti tohto zákazu“ a že „informácie týkajúce sa zákazu ďalšieho šírenia, s výnimkou akýchkoľvek informácií týkajúcich sa dôvodov dotknutej cestnej kontroly, sa oznamujú prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo pri geolokačnej navigačnej služby“.

III. Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

A. Vec C-188/24

15. Žalobkyne vo veci samej, spoločnosti Webgroup Czech Republic a NKL Associates s.r.o., so sídlom v Prahe (Česká republika), prevádzkujú pornografické internetové stránky. Predseda ARCOM-u zaslal týmto spoločnostiam formálnu výzvu podľa článku 227-24 Trestného zákona a článku 22 zákona z 30. júla 2020.[11]

[10] JORF č. 0093 z 20. apríla 2021.

[11] Tieto informácie vychádzajú zo záverov verejného spravodajcu Conseil d’État (Štátna rada) vo veciach samých, ktoré sú dostupné na internetovej stránke tohto súdu: https://www.conseil-etat.fr/fr/arianeweb/CRP/conclusion/2024-03-06/453763?download_pdf.

16. Pokiaľ ide o článok 227-24 Trestného zákona, tento článok zakazuje každej osobe šíriť správu s pornografickým obsahom, ktorú si môže pozrieť maloletá osoba. Pokiaľ ide o článok 22 zákona z 30. júla 2020, tento článok spresnil, že k tomuto trestnému činu dochádza „aj vtedy, keď prístup maloletej osoby k [dotknutým] správam vyplýva z jednoduchého vyhlásenia maloletého, že má aspoň osemnásť rokov“. Okrem toho článok 23 tohto zákona – ktorého podmienky uplatňovania boli spresnené v dekréte zo 7. októbra 2021 – zveril predsedovi ARCOM-u právomoc zaslať formálnu výzvu osobe, ktorá nedodržiava tento zákaz.

17. Žalobkyne vo veci samej napadli tieto formálne výzvy na tribunal judiciaire de Paris (súd v Paríži, Francúzsko)[12] a súčasne podali na Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko) v prvom a poslednom stupni žaloby, ktorými sa domáhali zrušenia ustanovení dekrétu zo 7. októbra 2021. Na podporu svojich žalôb okrem iného uvádzali porušenie práva Únie. Tá istá výhrada bola vznesená prostredníctvom námietky proti ustanoveniam zákona z 30. júla 2020. Obe žaloby boli spojené na účely rozhodnutia tohto súdu.

18. Žalobkyne vo veci samej vo svojich žalobách okrem iného tvrdia, že ciele smernice 2000/31 boli porušené tým, že ustanovenia dekrétu zo 7. októbra 2021 ukladajú opatrenia všeobecnej a abstraktnej povahy zamerané na kategóriu určitých služieb informačnej spoločnosti, ktoré sú opísané všeobecne a uplatňujú sa bez rozdielu na každého poskytovateľa tejto kategórie služieb.

19. Vzhľadom na predmet a povahu sporu bol viacerým združeniam povolený vstup do konania vo veci samej ako vedľajším účastníkom, vrátane združenia „Les effronté-E-S“, ktoré tvrdí, že žalobné dôvody uvádzané žalobkyňami vo veci samej sú neopodstatnené.

20. Za týchto okolností Conseil d'État (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Po prvé majú sa ustanovenia trestného práva, najmä všeobecné a abstraktné ustanovenia, ktoré označujú určité konanie za trestný čin, ktorý možno stíhať, považovať za ustanovenia spadajúce do ‚koordinovanej oblasti‘ podľa [smernice 2000/31], ak sa môžu uplatniť tak na konanie poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti, ako aj na konanie akejkoľvek inej fyzickej alebo právnickej osoby, alebo treba vzhľadom na to, že jediným cieľom tejto smernice je harmonizácia určitých právnych aspektov týchto služieb bez harmonizácie oblasti trestného práva ako takej a že sa v nej stanovujú len požiadavky uplatniteľné na služby, dospieť k záveru, že takéto trestnoprávne ustanovenia nemožno považovať za požiadavky uplatňujúce sa na začatie a vykonávanie činnosti súvisiacej so službami informačnej spoločnosti, ktoré patria do ‚koordinovanej oblasti‘ podľa uvedenej smernice, a na výkon ich činnosti? Presnejšie povedané, patria do tejto ‚koordinovanej oblasti‘ trestnoprávne ustanovenia určené na zabezpečenie ochrany maloletých osôb?

2. Má sa skutočnosť, že sa editorom online komunikačných služieb ukladá povinnosť zaviesť prostriedky, ktoré majú maloletým osobám zabrániť v možnosti prístupu k pornografickému obsahu, ktorý títo editori šíria, považovať za spadajúcu do ‚koordinovanej oblasti‘ podľa smernice 2000/31, ktorou sa harmonizujú len niektoré právne aspekty príslušných služieb, a to v situácii, že táto povinnosť sa síce týka výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti, pretože sa vzťahuje na správanie poskytovateľa, kvality alebo obsahu služby, no netýka sa zriadenia poskytovateľov služieb, ani komerčnej komunikácie, ani zmlúv uzatváraných elektronicky, ani zodpovednosti sprostredkovateľov, ani kódexov správania, ani

[12] Z písomných pripomienok Komisie vyplýva, že tento súd prerušil konanie až do skončenia konania na vnútroštátnom súde, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

mimosúdneho urovnávania sporov, ani súdnych prostriedkov nápravy a spolupráce medzi členskými štátmi, a nevzťahuje sa tak na žiadnu z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitoly II tejto smernice?

3. Ak je odpoveď na predchádzajúce otázky kladná, ako sa majú zosúladiť požiadavky vyplývajúce zo smernice 2000/31 s požiadavkami vyplývajúcimi z ochrany základných práv v Európskej únii, konkrétne s ochranou ľudskej dôstojnosti a najlepšieho záujmu dieťaťa, zaručených článkami 1 a 24 Charty základných práv Európskej únie [ďalej len ‚Charta'] a článkom 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd[13], ak samotné prijatie individuálnych opatrení prijímaných voči danej službe podľa všetkého nemôže zabezpečiť účinnú ochranu týchto práv? Existuje všeobecná zásada práva [Únie], ktorá by členské štáty oprávňovala prijať, najmä v naliehavých prípadoch, opatrenia – vrátane všeobecných a abstraktných opatrení – vo vzťahu k určitej kategórii poskytovateľov služieb, ktorá by ukladala povinnosť chrániť maloleté osoby pred zásahom do ich dôstojnosti a integrity a ktorej uplatnenie by pritom v prípade potreby vo vzťahu k poskytovateľom služieb, na ktorých sa vzťahuje smernica 2000/31/ES, predstavovalo odchýlenie sa od zásady regulácie týchto poskytovateľov služieb štátom ich pôvodu, stanovenej v tejto smernici?"

B. Vec C-190/24

21. Spoločnosť Coyote System so sídlom vo Francúzsku poskytuje službu, ktorá podľa francúzskeho práva spĺňa kvalifikáciu „elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby" uvedenej v článku L. 130-11 zákona o cestnej premávke.

22. Toto ustanovenie umožňuje príslušnému správnemu orgánu zakázať prevádzkovateľom tohto typu služieb, aby počas obmedzeného obdobia a v obmedzenom geografickom rozsahu ďalej šírili správy svojich používateľov, ktoré by mohli odhaliť umiestnenie kontrol zameraných na alkohol v krvi a užívanie omamných látok, ako aj určité operácie justičnej polície, napríklad voči osobám hľadaným pre závažné zločiny alebo prečiny alebo preto, že utiekli z psychiatrického zariadenia (ďalej len „predmetný zákaz ďalšieho šírenia"). Dekrét z 19. apríla 2021 stanovil jednotné podmienky výkonu tejto právomoci.

23. Coyote System podala na Conseil d'État (Štátna rada) žalobu, ktorou sa domáha zrušenia tohto dekrétu. Na podporu tejto žaloby poukázala táto spoločnosť okrem iného na porušenie cieľov smernice 2000/31 a jej článku 15. Tá istá výhrada je vznesená prostredníctvom námietky aj proti článku L. 130-11 zákona o cestnej premávke.

24. Za týchto okolností Conseil d'État (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa zákaz uložený prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby ďalej šíriť prostredníctvom tejto služby akúkoľvek správu alebo údaj oznámený zo strany používateľov, ktorý je spôsobilý umožňovať iným používateľom vyhnúť sa určitým cestným kontrolám, považovať za súčasť ‚koordinovanej oblasti' v zmysle [smernice 2000/31], a to v situácii, že sa síce týka vykonávania činnosti služby informačnej spoločnosti, keďže sa vzťahuje na správanie poskytovateľa služieb, kvality alebo obsahu služieb, no netýka sa ani zriadenia poskytovateľov služieb, ani komerčných oznámení, ani zmlúv uzatváraných elektronicky, ani zodpovednosti sprostredkovateľov, ani kódexov

13 Podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP").

správania, ani mimosúdneho riešenia sporov, ani súdnych prostriedkov nápravy a spolupráce medzi členskými štátmi, a nevzťahuje sa tak na žiadnu z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitoly II tejto smernice?

2. Patrí zákaz ďalšieho šírenia, ktorého účelom je najmä zabrániť tomu, aby sa osoby hľadané pre zločiny alebo prečiny, alebo ktoré predstavujú hrozbu pre verejný poriadok alebo bezpečnosť, vyhýbali cestným kontrolám, medzi požiadavky týkajúce sa výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti, ktoré členský štát nemôže uložiť poskytovateľom služieb z iného členského štátu, pričom sa však v odôvodnení 26 [smernice 2000/31] uvádza, že smernica nezbavuje členské štáty možnosti uplatniť svoje vnútroštátne pravidlá trestného práva a trestného konania na začatie všetkých vyšetrovacích a iných opatrení potrebných na odhaľovanie a stíhanie trestných činov?

3. Má sa článok 15 smernice [2000/31], ktorý zakazuje uložiť poskytovateľom služieb, na ktoré sa tento článok vzťahuje, všeobecnú povinnosť monitorovania, okrem povinností uplatniteľných v špecifickom prípade, vykladať v tom zmysle, že bráni uplatneniu mechanizmu, ktorý stanovuje len to, že prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby môže byť uložená *ad hoc* povinnosť ďalej v rámci tejto služby nešíriť určité kategórie správ alebo údajov, a to bez toho, aby sa prevádzkovateľ musel na tento účel oboznámiť s ich obsahom?“

IV. Konanie na Súdnom dvore

25. Veci C-190/24 a C-188/24 boli spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj vyhlásenia rozsudku. Dňa 24. marca 2025 sa konalo spoločné pojednávanie, na ktorom Webgroup a NKL Associates, Coyote System, Les effronté-E-S, francúzska, česká a nórska vláda, ako aj Komisia predniesli svoje ústne pripomienky.

V. Analýza

26. Prejudiciálne otázky v prejednávaných veciach sa týkajú ustanovení smernice 2000/31 a predovšetkým mechanizmu stanoveného v jej článku 3, ako aj ústredného pojmu tohto mechanizmu, a to pojmu „koordinovaná oblasť“ v zmysle článku 2 písm. h) tejto smernice.

27. Pred začatím analýzy prejudiciálnych otázok uvediem na úvod niekoľko poznámok týkajúcich sa uvedeného mechanizmu (časť A). Tieto poznámky doplním preskúmaním cezhraničného rozmeru konaní vo veciach samých, ktorý, ako ukážem, nie je bezvýznamný vzhľadom na predmet týchto prejudiciálnych otázok (časť B). Ďalej objasním rozsah týchto otázok a potom vysvetlím štruktúru mojej analýzy (časť C). Napokon preskúmam tieto otázky (časti D a E).

A. Mechanizmus stanovený v článku 3 smernice 2000/31

28. V prvom rade chcem poznamenať, že článok 3 smernice 2000/31 sa týka výlučne poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti a že vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že služby patriace do pôsobnosti dotknutých vnútroštátnych ustanovení, ktorých platnosť sa spochybňuje, predstavujú takéto služby.

29. V druhom rade chcem uviesť, že mechanizmus stanovený v článku 3 smernice 2000/31, ktorého ústredným pojmom je „koordinovaná oblasť“, zohráva úlohu len v cezhraničných situáciách, keď poskytovateľ služby informačnej spoločnosti usadený v jednom členskom štáte môže čeliť opatreniu prijatému iným členským štátom. [14]

30. Článok 3 smernice 2000/31 totiž v odseku 1 stanovuje, že každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti. Okrem toho odsek 2 tohto článku spresňuje, že členské štáty nemôžu „z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti“ obmedziť slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu. Podľa článku 3 ods. 4 tejto smernice môže členský štát v súvislosti s danou službou informačnej spoločnosti výnimočne prijať opatrenia odchyľujúce sa od zásady slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti, ak sú splnené viaceré kumulatívne podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 písm. a) (hmotnoprávne podmienky) a v článku 3 ods. 4 písm. b) (procesné podmienky) uvedenej smernice.

31. Hoci formulácia „z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti“ uvedená v článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 môže vyvolať pochybnosti týkajúce sa výkladu, z judikatúry vyplýva, že táto smernica spočíva na uplatňovaní zásad kontroly v členskom štáte pôvodu a vzájomného uznávania. V rámci koordinovanej oblasti vymedzenej v článku 2 písm. h) uvedenej smernice sú služby informačnej spoločnosti regulované iba v členskom štáte, na ktorého území majú poskytovatelia týchto služieb sídlo. [15]

B. Cezhraničný rozmer konaní vo veciach samých

32. Tieto veci sa týkajú najmä výkladu článku 2 písm. h) smernice 2000/31, ktorý vymedzuje pojem „koordinovaná oblasť“. V tejto súvislosti, ako som už uviedol, [16] mechanizmus stanovený v článku 3 tejto smernice, ktorého ústredným pojmom je „koordinovaná oblasť“, zohráva úlohu len v cezhraničných situáciách.

33. V prejednávaných veciach má žalobkyňa vo veci samej, pokiaľ ide o vec C-190/24, t. j. spoločnosť Coyote System, sídlo vo Francúzsku a návrh na začatie prejudiciálneho konania podal francúzsky súd. Na prvý pohľad je teda legitímne položiť si otázku, či sú odpovede na prejudiciálne otázky týkajúce sa koordinovanej oblasti relevantné na účely príslušného konania vo veci samej.

34. V tejto súvislosti treba uviesť, že Coyote System nepodala na Conseil d’État (Štátna rada) žalobu v rámci správneho konania, ktoré sa jej priamo týkalo, ale samostatnú žalobu o neplatnosť z dôvodu prekročenia právomoci, podobne ako žalobkyne vo veci samej, pokiaľ ide o vec C-188/24. Okrem toho bolo na pojednávaní potvrdené, že v rámci tohto konania Conseil d’État (Štátna rada) vykonáva preskúmanie zákonnosti napadnutých ustanovení *in abstracto*. V dôsledku toho sa nezdá, že by osobitosti spoločnosti Coyote System obmedzovali výhrady,

[14] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. decembra 2020, Star Taxi App (C-62/19, EU:C:2020:980, bod 72), a z 27. apríla 2023, Viagogo (C-70/22, EU:C:2023:350, body 25 až 28).

[15] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. novembra 2023, Google Ireland a i. (C-376/22, ďalej len „rozsudok Google Ireland a i.“, EU:C:2023:835, bod 42), a z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 55).

[16] Pozri bod 29 a nasl. vyššie.

ktoré táto spoločnosť môže vzniesť v rámci svojej žaloby podanej na Conseil d'État (Štátna rada), alebo právomoc tohto súdu. Z toho vyplýva, že prejudiciálne otázky vo veci C-190/24 sú relevantné na účely príslušného konania vo veci samej a treba na ne odpovedať.

C. Úvodné poznámky k prejudiciálnym otázkam

1. Dotknuté vnútroštátne opatrenia

35. Prejudiciálne otázky položené v prejednávaných veciach sa týkajú vnútroštátnych opatrení, ktoré Francúzska republika zamýšľa uložiť aj poskytovateľom služieb informačnej spoločnosti usadeným v iných členských štátoch.

36. Pokiaľ ide o vec C-188/24, dotknuté opatrenia sa týkajú povinnosti uloženej editorom online komunikačných služieb zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu, ktorý šíria (ďalej len „dotknutá povinnosť").

37. V tejto súvislosti vnútroštátne ustanovenia, ktorých zákonnosť je spochybnená vo veci samej, priznávajú príslušnému orgánu právomoc zaslať editorovi online komunikačnej služby formálnu výzvu, v ktorej mu nariadi prijať všetky opatrenia, ktoré by mohli zabrániť prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu. [17] Povinnosť uvedená v prejudiciálnych otázkach však nevyplýva z takejto výzvy, ale zo všeobecných a abstraktných ustanovení, ktoré ukladajú trestné sankcie za umožnenie prístupu maloletej osoby k pornografickému obsahu len na základe jednoduchého vyhlásenia o veku. [18]

38. Vnútroštátny súd totiž spresňuje, že žalobkyne vo veci samej tvrdia, že napadnuté ustanovenia sa neobmedzujú len na stanovenie postupu umožňujúceho správnemu orgánu nariadiť poskytovateľovi služieb, aby ukončil porušovanie, ale že vzhľadom na podstatu predmetného trestného činu spresnenú doplnením článku 227-24 Trestného zákona o ustanovenia článku 22 zákona z 30. júla 2020 majú za následok aj to, že núti poskytovateľov služieb usadených v iných členských štátoch zaviesť technické opatrenia na blokovanie prístupu maloletých k obsahu, ktorý šíria. [19]

39. Pokiaľ ide o vec C-190/24, dotknuté vnútroštátne opatrenia sa týkajú zákazu uloženého prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo pri navigácii ďalej šíriť správy alebo upozornenia od jej používateľov, ako to zvyčajne robia v rámci bežného fungovania služby.

[17] Právomoc príslušného orgánu vydať takúto výzvu bola stanovená v článku 23 zákona z 30. júla 2020. Chcem uviesť, že tento článok bol v roku 2024 nahradený novými článkami 10-1 a 10-2 loi n° 2004-575 du 21 juin 2004 pour la confiance dans l'économie numérique (zákon č. 2004-575 z 21. júna 2004 o dôvere v digitálnom hospodárstve) (JORF č. 0143 z 22. júna 2004) a že toto posledné uvedené ustanovenie v súčasnosti upravuje uplatňovanie odchylných postupov podľa článku 3 ods. 4 písm. a) a b) alebo článku 3 ods. 5 smernice 2000/31.

[18] Prejudiciálne otázky sa teda netýkajú individuálnych opatrení, ktoré sú prijaté na základe všeobecných a abstraktných ustanovení a ktoré spĺňajú podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 a 5 smernice 2000/31, ale skôr týchto všeobecných a abstraktných ustanovení v pravom zmysle slova, ktoré sa ako také uplatňujú na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti.

[19] V tejto súvislosti Komisia na pojednávaní tvrdila, že súlad článku 22 zákona z 30. júla 2020 so smernicou 2000/31 nie je vo veci samej spochybnený. Podľa Komisie totiž okrem dekrétu zo 7. októbra 2021 vnútroštátny súd skúma z hľadiska súladu s právom Únie len článok 23 tohto zákona. Táto poznámka by mohla naznačovať, že analýza Súdneho dvora by sa nemala sústrediť na povinnosť, ktorá je dôsledkom všeobecných a abstraktných ustanovení trestného práva, ale skôr na formálnu výzvu, ktorú môže príslušný orgán určiť editorovi online komunikačnej služby. Najmä z tretej otázky v tejto veci však vyplýva, že vnútroštátny súd má na mysli práve túto povinnosť.

2. Prejudiciálne otázky a štruktúra analýzy

40. Prejudiciálne otázky v oboch veciach sa čiastočne prekrývajú a týkajú sa spoločných problematík.

41. Prvá otázka vo veci C-188/24 a druhá otázka vo veci C-190/24 sa týkajú toho, či dotknuté vnútroštátne opatrenia patria do koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31 bez ohľadu na skutočnosť, že tieto opatrenia sa netýkajú žiadnej z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.

42. Okrem toho druhá otázka vo veci C-188/24 a prvá otázka vo veci C-190/24 sa týkajú určenia, či sú dotknuté vnútroštátne opatrenia vylúčené z koordinovanej oblasti z dôvodu, že predstavujú v príslušnom poradí dôsledok všeobecných a abstraktných ustanovení trestného práva a opatrenie potrebné na zabezpečenie účinnosti cestných kontrol.

43. Naproti tomu tretie otázky v týchto veciach nastoľujú odlišné problematiky. Tretia otázka vo veci C-188/24 sa totiž týka zosúladenia požiadaviek smernice 2000/31 s požiadavkami vyplývajúcimi z ochrany základných práv v Európskej únii. Pokiaľ ide o tretiu otázku vo veci C-190/24, táto otázka sa týka výkladu článku 15 tejto smernice a jej cieľom je určiť, či zákaz uložiť všeobecnú povinnosť monitorovania stanovený v tomto ustanovení bráni uplatneniu predmetného zákazu ďalšieho šírenia.

44. Vzhľadom na rozdiely vo veciach C-188/24 a C-190/24 a s cieľom uľahčiť výklad týchto návrhov preskúmam každú vec a otázky, ktoré sú v nej položené, samostatne.

D. Vec C-188/24

45. Moja analýza právnych problémov nastolených vo veci C-188/24 si vyžaduje zmenu poradia otázok položených vnútroštátnym súdom.

46. Najprv teda budem analyzovať problematiku vzťahu medzi rozsahom koordinovanej oblasti a harmonizáciou uskutočnenou na úrovni práva Únie smernicou 2000/31, pričom tiež overím, či dotknutá povinnosť predstavuje požiadavku, ktorá *a priori* patrí do koordinovanej oblasti (druhá otázka). Následne sa budem zaoberať vzťahom medzi touto oblasťou a oblasťou trestného práva (prvá otázka). Napokon preskúmam, či za predpokladu, že táto smernica bráni tomu, aby bola dotknutá povinnosť uložená poskytovateľom usadeným v iných členských štátoch, možno túto povinnosť napriek tomu uplatniť na týchto poskytovateľov na základe základných práv (tretia otázka).

1. Druhá otázka

a) O rozsahu prejudiciálnej otázky

47. Cieľom druhej otázky je v podstate zistiť, či koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31, zahŕňa povinnosť editorov online komunikačných služieb zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu, ktorý šíria, bez ohľadu na skutočnosť, že táto povinnosť sa netýka žiadnej z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.

48. Na úvod chcem poznamenať, že hoci táto otázka odkazuje na kapitolu II smernice 2000/31, oblasti, ktorých sa týka, sú upravené nielen touto kapitolou, ale aj kapitolou III. Zriadenie poskytovateľov služieb (článok 4), obchodná komunikácia (články 6 až 8), zmluvy uzatvorené elektronicky (články 9 až 11), režim zodpovednosti sprostredkovateľov (články 12 až 15), kódexy správania (článok 16), mimosúdne riešenie sporov (článok 17), súdne opravné prostriedky (článok 18) a spolupráca medzi členskými štátmi (článok 19) sú upravené kapitolami II a III tejto smernice, ktoré v príslušnom poradí zahŕňajú články 4 až 15 a články 16 až 20.

49. V súvislosti s preskúmaním tejto otázky treba v prvom rade objasniť, či koordinovaná oblasť zahŕňa oblasti upravené harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III smernice 2000/31, a v prípade kladnej odpovede v druhom rade overiť *in concreto*, či predmetné vnútroštátne opatrenie spadá do koordinovanej oblasti.

50. Na jednej strane totiž vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že toto vnútroštátne opatrenie sa netýka aspektov harmonizovaných kapitolami II a III smernice 2000/31. Treba konštatovať, že o tom niet pochýb.

51. Na druhej strane zo znenia tejto otázky vyplýva, že tento súd tiež vychádza z predpokladu, že s výhradou odpovede na otázku, či sa koordinovaná oblasť obmedzuje na oblasti uvedené v kapitolách II a III smernice 2000/31, predmetné vnútroštátne opatrenie spadá do koordinovanej oblasti ako požiadavka týkajúca sa výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti. Domnievam sa, že je to tak. Pre úplnosť a vzhľadom na to, že viacerí účastníci konania spochybňujú tento predpoklad, však overím, či toto opatrenie predstavuje takúto požiadavku.

b) Rozsah koordinovanej oblasti a harmonizácia vykonaná smernicou 2000/31

52. Francúzska vláda vo svojich písomných pripomienkach tvrdí, že smernica 2000/31 vytvára súvislosť medzi koordinovanou oblasťou a oblasťou, ktorú harmonizuje. Táto vláda tvrdí, že všeobecné ustanovenia nachádzajúce sa v úvodnej časti aktu sekundárneho práva majú v zásade objasňovať obsah hlavnej časti tohto aktu. Tieto všeobecné ustanovenia by sa teda mali vykladať v spojení so zvyšnými ustanoveniami sekundárneho práva. Z toho podľa nej vyplýva, že iba vnútroštátne ustanovenia prijaté na účely prebratia kapitol II a III tejto smernice do vnútroštátneho práva by mali byť „koordinované“ v súlade s jej článkom 3.

53. Nič v smernici 2000/31 pritom neumožňuje dospieť k záveru, že rozsah koordinovanej oblasti je obmedzený na oblasti upravené harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.

54. V prvom rade cieľom smernice 2000/31 je podľa jej článku 1 ods. 1 naopak prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi. Okrem toho podľa jej článku 1 ods. 2 táto smernica v rozsahu potrebnom na dosiahnutie tohto cieľa aproximuje určité vnútroštátne ustanovenia uplatniteľné na služby informačnej spoločnosti, ktoré sa okrem záležitostí upravených v kapitolách II a III uvedenej smernice týkajú vnútorného trhu.

55. V tejto súvislosti treba uviesť, že logika mechanizmu týkajúceho sa vnútorného trhu so službami informačnej spoločnosti stanoveného v článku 3 smernice 2000/31 je odlišná od logiky ustanovení jej kapitol II a III. Cieľom tohto mechanizmu je totiž v podstate podriadiť služby informačnej spoločnosti v zásade právnemu režimu členského štátu, v ktorom je poskytovateľ

usadený,[20] zatiaľ čo cieľom týchto ustanovení je harmonizovať určité špecifické aspekty elektronického obchodu.

56. Ešte dôležitejšie je, že mechanizmus stanovený v článku 3 smernice 2000/31 je relevantný predovšetkým pri neexistencii harmonizačných ustanovení v prípade, ak chce členský štát vnútiť poskytovateľovi usadenému v inom členskom štáte vnútroštátne ustanovenia, ktoré nezodpovedajú ustanoveniam prijatým týmto iným členským štátom.

57. Ako som už totiž objasnil,[21] tento mechanizmus spočíva na uplatňovaní zásad kontroly v členskom štáte pôvodu a vzájomného uznávania, takže v rámci koordinovanej oblasti vymedzenej v článku 2 písm. h) uvedenej smernice sú služby informačnej spoločnosti regulované iba v členskom štáte, na ktorého území majú poskytovatelia týchto služieb sídlo.[22]

58. V dôsledku toho na jednej strane prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu pôvodu služieb informačnej spoločnosti, aby reguloval tieto služby a z tohto dôvodu chránil ciele všeobecného záujmu uvedené v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) smernice 2000/31. Členský štát pôvodu môže poskytovateľom služieb informačnej spoločnosti uložiť povinnosti s cieľom zabezpečiť dosiahnutie týchto cieľov. Na druhej strane v súlade so zásadou vzájomného uznávania prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu určenia služieb informačnej spoločnosti, aby neobmedzoval slobodu poskytovania týchto služieb vyžadovaním dodržiavania dodatočných povinností spadajúcich do koordinovanej oblasti, ktoré prijal.[23]

59. Preto na účely zabezpečenia potrebného účinku mechanizmu stanoveného v článku 3 smernice 2000/31 a umožnenia jeho úplného vykonávania v súlade s jeho cieľom[24] nemožno rozsah koordinovanej oblasti obmedziť na oblasti upravené harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.[25]

60. V druhom rade článok 2 písm. h) smernice 2000/31 zdôrazňuje skutočnosť, že koordinovaná oblasť zahŕňa požiadavky stanovené v právnych systémoch členských štátov, ktoré sa uplatňujú na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na služby informačnej spoločnosti. Táto formulácia je dostatočne široká na to, aby zahŕňala aj čisto vnútroštátne ustanovenia, ktoré nemajú pôvod v práve Únie. Okrem toho kontrastuje s formuláciou použitou v článku 7 tejto smernice, ktorý v súvislosti s nevyžiadanými komerčnými oznámeniami odkazuje na požiadavky stanovené právom Únie.[26]

20 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685, bod 57).

21 Pozri bod 31 vyššie.

22 Pozri v tomto zmysle rozsudok Google Ireland a i. (bod 42) a rozsudok z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 55).

23 Pozri v tomto zmysle rozsudok Google Ireland a i. (body 43 a 44) a rozsudok z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, body 56 a 57).

24 Pozri odôvodnenie 22 smernice 2000/31: „…za účelom efektívneho zabezpečenia slobody poskytovania služieb a právnej istoty pre dodávateľov a príjemcov služieb“.

25 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, EU:C:2011:685, bod 57). Pozri tiež CRABIT, E.: La directive sur le commerce électronique: le projet „Méditerranée“. In: *Revue du droit de l'Union européenne*, 2000, č. 4, s. 767.

26 Článok 7 ods. 1 smernice 2000/31 stanovuje, že „okrem ostatných požiadaviek, ktoré sú ustanovené v práve spoločenstva, musia členské štáty, ktoré povolia nevyžiadané komerčné oznámenia elektronickou poštou, zabezpečiť, aby takéto komerčné oznámenie zaslané poskytovateľom služby, ktorý má sídlo na ich území, bolo jasne a jednoznačne identifikovateľné ako také okamžite po jeho obdržaní príjemcom“.

61. V treťom rade odôvodnenie 21 smernice 2000/31 spresňuje, že „rozsah koordinovaného poľa [koordinovanej oblasti – *neoficiálny preklad*] je bez dopadu na budúcu harmonizáciu spoločenstva týkajúcu sa služieb informačnej spoločnosti a na budúce právne predpisy, ktoré sa prijmú na vnútroštátnej úrovni v súlade s právom spoločenstva“. Toto spresnenie naznačuje, že koordinovaná oblasť v tejto fáze zahŕňa aj požiadavky stanovené na vnútroštátnej úrovni, ktoré nemajú pôvod v harmonizovanom práve Únie.

62. Vo štvrtom rade článok 3 ods. 3 smernice 2000/31 uvádza, že mechanizmus stanovený v tomto článku sa neuplatňuje v prípadoch uvedených v prílohe k tejto smernici, na ktoré sa vzťahujú iné právne akty práva Únie alebo záväzkového práva členských štátov. Ak by sa pritom koordinovaná oblasť obmedzovala na oblasti upravené kapitolami II a III uvedenej smernice, nebolo by potrebné vylúčiť z pôsobnosti tohto mechanizmu prípady upravené inými právnymi aktmi práva Únie, než je uvedená smernica, alebo prípady, ktoré spadajú do záväzkového práva. Tieto prípady totiž nie sú predmetom harmonizácie vykonanej kapitolami II a III, a teda by nespadali do koordinovanej oblasti.

63. Napokon v piatom rade, ako správne poznamenala Coyote System, tento výklad potvrdzuje aj judikatúra Súdneho dvora. Na účely určenia, či vnútroštátna právna úprava patrí do koordinovanej oblasti v zmysle smernice 2000/31, sa totiž Súdny dvor obmedzuje na overenie, či je zahrnutá do rozsahu definície tejto oblasti stanovenej v článku 2 písm. h) tejto smernice. Súdny dvor naopak neoveruje, či dotknuté opatrenia spadajú do niektorej z oblastí upravených v kapitolách II a III tejto smernice. [27]

64. Treba teda konštatovať, že koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31, zahŕňa požiadavky týkajúce sa výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti aj vtedy, keď sa tieto požiadavky netýkajú oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.

65. Teraz treba konkrétne preskúmať, či predmetné vnútroštátne opatrenie spadá do koordinovanej oblasti v zmysle smernice 2000/31. Chcem zdôrazniť, že toto preskúmanie neberie do úvahy otázku, či je toto opatrenie vylúčené z koordinovanej oblasti z dôvodu, že patrí do trestného práva: táto problematika je predmetom prvej otázky v tejto veci, ktorú preskúmam v ďalšej časti týchto návrhov.

66. Za týchto podmienok treba uviesť niekoľko spresnení týkajúcich sa pojmu „koordinovaná oblasť“ v zmysle smernice 2000/31.

c) Požiadavky spadajúce do koordinovanej oblasti

67. Článok 2 písm. h) smernice 2000/31 vymedzuje pojem „koordinovaná oblasť“ ako „požiadavky ustanovené v právnych systémoch členských štátov uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na služby informačnej spoločnosti, bez ohľadu na to, či sú všeobecnej povahy alebo či sú pre ne špeciálne navrhnuté“.

[27] Pozri rozsudky z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 82); z 1. októbra 2020, A (Reklama a online predaj liekov) (C-649/18, EU:C:2020:764, body 87 a 88), a z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 64).

68. Okrem toho článok 2 písm. h) bod i) tejto smernice stanovuje, že koordinovaná oblasť sa týka požiadaviek, ktoré musí poskytovateľ služieb spĺňať a ktoré sa týkajú prístupu k činnosti služby informačnej spoločnosti, ako aj jej vykonávania. Toto ustanovenie spresňuje, že požiadavky na výkon činnosti sa týkajú okrem iného správania poskytovateľa a kvality alebo obsahu jeho služby.

69. Okrem toho z judikatúry vyplýva, že cieľom požiadaviek patriacich do koordinovanej oblasti je uviesť, ako vykonávať činnosť služby informačnej spoločnosti, aby mohla byť vykonávaná zákonným spôsobom.[28] Bez ohľadu na povahu zodpovednosti, ktorá môže vzniknúť v dôsledku nedodržania takýchto povinností (občiansku, správnu, trestnú, atď.), má predmet týchto povinností rozhodujúci význam. Požiadavka v zmysle smernice 2000/31 sa totiž musí stále týkať prístupu k činnosti služby informačnej spoločnosti alebo vykonávania tejto činnosti.

70. Článok 2 písm. h) bod ii) smernice 2000/31 pritom stanovuje, že koordinovaná oblasť nezahŕňa také požiadavky, ako sú napríklad požiadavky, ktoré sa uplatňujú na tovar ako taký, na dodanie tovaru a na služby, ktoré sa neposkytujú elektronicky. Je pravda, že v tomto ustanovení je použitá otvorená formulácia („ako sú napríklad“). Zámer normotvorcu Únie, pokiaľ ide o tieto obmedzenia rozsahu koordinovanej oblasti, však jasne vyplýva z odôvodnenia 21 tejto smernice. Ako totiž spresňuje toto odôvodnenie[29], koordinovaná oblasť zahŕňa len požiadavky týkajúce sa online činností.

71. Práve s prihliadnutím na tieto úvahy treba overiť, či taká povinnosť, akú stanovuje predmetné vnútroštátne opatrenie, predstavuje požiadavku týkajúcu sa výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti.

d) Povinnosť zaviesť predmetné technické opatrenia

72. Na účely overenia, či povinnosť editorov online komunikačných služieb zaviesť technické opatrenia spadá do koordinovanej oblasti, treba určiť, či sa táto povinnosť týka prístupu k činnosti služby informačnej spoločnosti alebo vykonávania tejto činnosti.

73. Súdny dvor už mal príležitosť zaoberať sa otázkou, či vnútroštátna právna úprava, ktorá lekárňam predávajúcim lieky online ukladá povinnosť zaradiť do postupu objednávania zdravotný dotazník, patrí do koordinovanej oblasti v zmysle smernice 2000/31. Táto právna úprava podmieňovala potvrdenie prvej objednávky liekov, ktorú pacient uskutočnil na internetovej stránke lekárne, predchádzajúcim vyplnením online zdravotného dotazníka.[30]

[28] Pozri rozsudok z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 62). Pozri tiež návrhy, ktoré som predniesol vo veciach Airbnb Ireland a i. (C-662/22 až C-667/22, EU:C:2024:18, body 155 a 158).

[29] Odôvodnenie 21 smernice 2000/31 uvádza, že „rozsah koordinovaného poľa [koordinovanej oblasti – *neoficiálny preklad*] je bez dopadu na budúcu harmonizáciu spoločenstva týkajúcu sa služieb informačnej spoločnosti a na budúce právne predpisy, ktoré sa prijmú na vnútroštátnej úrovni v súlade s právom spoločenstva; koordinovaná oblasť zahŕňa len požiadavky týkajúce sa on-line činností, ako sú on-line informácie, on-line reklama, on-line nakupovanie, on-line uzatváranie zmlúv a netýka sa právnych požiadaviek členských štátov, ktoré sa týkajú priamo tovaru, ako sú bezpečnostné normy, povinnosti označovať tovar alebo zodpovednosti za tovar, alebo požiadaviek členských štátov týkajúcich sa dodávky alebo prepravy tovaru, vrátane distribúcie zdravotníckych výrobkov; koordinovaná oblasť nezahŕňa uplatňovanie práv verejných orgánov na prednostné získanie určitého tovaru, ako napríklad umeleckých diel“.

[30] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. októbra 2020, A (Reklama a online predaj liekov) (C-649/18, EU:C:2020:764, bod 86).

74. Súdny dvor vo svojom rozsudku odkázal na článok 2 písm. h) bod i) smernice 2000/31, ktorý stanovuje, že „koordinovaná oblasť“ zahŕňa požiadavky týkajúce sa vykonávania činnosti služby informačnej spoločnosti, ako sú napríklad požiadavky týkajúce sa obsahu služby vrátane tých, ktoré sa uplatňujú na zmluvy, a na túto otázku odpovedal kladne. [31]

75. Súdny dvor totiž konštatoval, že opatrenie dotknuté v danej veci upravuje podmienky, za ktorých možno uzavrieť zmluvu o online predaji liekov dostupných bez lekárskeho predpisu, ako aj spôsob, akým sa má na internete vykonávať predajná činnosť a poradenstvo farmaceuta. [32] Z toho vyvodzujem, že vnútroštátne opatrenie, ktoré ukladá poskytovateľovi služby informačnej spoločnosti povinnosť stanoviť osobitné podmienky prístupu k jeho službe alebo jej používania, predstavuje požiadavku týkajúcu sa obsahu tejto služby. Takéto opatrenie totiž určuje spôsob, akým sa má činnosť poskytovateľa vykonávať v online prostredí vo vzťahu k používateľom jeho služby.

76. Vzhľadom na tieto objasnenia v judikatúre treba konštatovať, že predmetné vnútroštátne opatrenie reguluje obsah služby prístupnej používateľom, keďže od poskytovateľa vyžaduje, aby zaviedol technické opatrenia, s ktorými je konfrontovaný každý používateľ. Toto opatrenie teda určuje spôsob, akým má poskytovateľ služieb vykonávať svoju činnosť.

77. Okrem toho príslušný správny orgán môže zaslať formálnu výzvu poskytovateľovi, ktorý nezaviedol vhodné technické opatrenia, a nedodržanie tohto príkazu môže viesť k ukončeniu prístupu na dotknuté stránky, ako aj k odstráneniu odkazov na tieto stránky. Poskytovateľ si preto musí splniť povinnosť zaviesť opatrenia na blokovanie prístupu maloletých, aby mohol legálne vykonávať činnosť poskytovania online komunikačných služieb.

78. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy a úvahy uvedené v bode 64 vyššie treba na druhú otázku odpovedať tak, že koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31, zahŕňa povinnosť editorov online komunikačných služieb zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu bez ohľadu na skutočnosť, že táto povinnosť sa netýka žiadnej z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.

2. Prvá otázka

a) O rozsahu prvej otázky

79. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je povinnosť zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu vylúčená z koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31 z dôvodu, že táto povinnosť je dôsledkom všeobecných a abstraktných ustanovení trestného práva, ktoré označujú určité konanie za trestný čin, ktorý možno stíhať, a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každú fyzickú alebo právnickú osobu.

80. Na účely určenia, či je predmetná povinnosť vylúčená z koordinovanej oblasti, treba preskúmať viaceré rozhodujúce skutočnosti, a to po prvé všeobecnú a abstraktnú povahu vnútroštátnych ustanovení, ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každú fyzickú alebo právnickú

[31] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. októbra 2020, A (Reklama a online predaj liekov) (C-649/18, EU:C:2020:764, bod 87).

[32] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. októbra 2020, A (Reklama a online predaj liekov) (C-649/18, EU:C:2020:764, bod 88).

osobu, po druhé ustanovenia smernice 2000/31, ktoré vymedzujú hranice tejto oblasti, a po tretie právny základ tejto smernice. Úvahy týkajúce sa týchto skutočností doplním pripomienkami k článku 3 ods. 4 uvedenej smernice.

b) Všeobecná a abstraktná povaha vnútroštátnych ustanovení

81. Vnútroštátny súd upriamuje pozornosť Súdneho dvora na skutočnosť, že predmetná povinnosť vyplýva z ustanovení všeobecnej a abstraktnej povahy, ktoré sa môžu uplatňovať tak na správanie poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti, ako aj na správanie akejkoľvek inej fyzickej alebo právnickej osoby.

82. V tejto súvislosti článok 2 písm. h) smernice 2000/31 vymedzuje pojem „koordinovaná oblasť“ ako požiadavky uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na tieto služby bez ohľadu na to, či sú všeobecnej povahy alebo či sú pre ne špeciálne navrhnuté. V dôsledku toho, pokiaľ ide o jej kvalifikáciu ako požiadavky, nie je dôležité, že pôsobnosť *ratione personae* vnútroštátneho ustanovenia sa neobmedzuje na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti. Chcem však zdôrazniť, že požiadavka stanovená vnútroštátnou právnou úpravou patrí do koordinovanej oblasti len v rozsahu, v akom sa uplatňuje na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti.

83. Pre úplnosť uvádzam, že skutočnosť, že šírenie pornografických obrázkov, ktoré si môže pozrieť maloletá osoba, bolo zakázané pred nástupom online služieb, neznamená, že predmetná povinnosť je vylúčená z koordinovanej oblasti. S výhradou určitých výnimiek stanovených smernicou 2000/31 totiž každé vnútroštátne opatrenie, ktoré sa týka prístupu k činnosti služby informačnej spoločnosti alebo jej vykonávania, patrí do koordinovanej oblasti. V tejto súvislosti Súdny dvor už objasnil, že normotvorca Únie nestanovil výnimku, ktorá by oprávňovala členské štáty zachovať opatrenia prijaté pred touto smernicou, ktoré by mohli obmedziť slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti bez toho, aby boli dodržané podmienky stanovené na tento účel uvedenou smernicou.[33] Takéto opatrenia teda skutočne patria do koordinovanej oblasti.

84. Okolnosť, že predmetná povinnosť vyplýva z ustanovení, ktoré sa uplatňujú „na každú fyzickú alebo právnickú osobu“, teda nemôže túto povinnosť vylúčiť z koordinovanej oblasti. Ďalej pristúpim k preskúmaniu prvkov, ktoré vymedzujú hranice koordinovanej oblasti.

c) Hranice koordinovanej oblasti

85. Hranice koordinovanej oblasti sú vymedzené viacerými prvkami smernice 2000/31.

86. Chcem uviesť, že rozsah koordinovanej oblasti podlieha pôsobnosti samotnej smernice 2000/31 (článok 1 ods. 5) a je vymedzený na jednej strane pozitívne definíciou pojmu „koordinovaná oblasť“ [článok 2 písm. h) bod i)] a na druhej strane negatívne výnimkami výslovne stanovenými v tejto smernici [článok 2 písm. h) bod ii)]. Napokon pôsobnosť mechanizmu stanoveného v článku 3 uvedenej smernice je vymedzená odsekom 3 tohto článku a prílohou, na ktorú odkazuje.

[33] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 87).

87. Preskúmam tieto rôzne prvky s cieľom určiť, či sú ustanovenia trestného práva vylúčené z koordinovanej oblasti.

88. V prvom rade smernica 2000/31 v článku 1 ods. 5 spresňuje, že sa nevzťahuje na oblasť daní ani na určité špecifické otázky a činnosti. Normotvorca Únie teda nemal v úmysle túto oblasť a tieto otázky podriadiť uvedenej smernici ani mechanizmu stanovenému v jej článku 3.[34] Toto ustanovenie však medzi oblasťami a otázkami vylúčenými z pôsobnosti danej smernice neuvádza trestné právo.

89. V druhom rade článok 2 písm. h) bod ii) smernice 2000/31 spresňuje, že koordinovaná oblasť nezahŕňa také požiadavky, ako sú napríklad požiadavky, ktoré sa uplatňujú na tovar ako taký, na dodanie tovaru a na služby, ktoré sa neposkytujú elektronicky. Hoci je v tomto ustanovení použitá otvorená formulácia („ako sú napríklad“), z odôvodnenia 21 tejto smernice vyplýva, že normotvorca Únie mal v úmysle vylúčiť z koordinovanej oblasti požiadavky, ktoré sa netýkajú online činností.[35] Požiadavky, ktoré sa týkajú online zložky činnosti poskytovateľa služby informačnej spoločnosti, preto nie sú na základe článku 2 písm. h) bodu ii) uvedenej smernice vylúčené z koordinovanej oblasti len z dôvodu, že majú pôvod v oblasti trestného práva.

90. Napokon v treťom rade trestné právo nie je uvedené ani v zozname prípadov, na ktoré sa mechanizmus stanovený v článku 3 smernice 2000/31 neuplatňuje v súlade s odsekom 3 tohto článku.[36] Okrem toho treba zdôrazniť, že tento odsek sa musí v rozsahu, v akom stanovuje výnimku zo všeobecného pravidla stanoveného v tomto článku, vykladať reštriktívne.[37]

91. V dôsledku toho nič v ustanoveniach smernice 2000/31, ktoré vymedzujú hranice koordinovanej oblasti, neumožňuje dospieť k záveru, že opatrenia patriace do trestného práva členského štátu sú z tejto oblasti vylúčené.

d) Právny základ smernice 2000/31 a trestné právo

92. Francúzska vláda vo svojich písomných pripomienkach tvrdí, že smernica 2000/31 bola prijatá najmä na základe článku 95 ES (ktorého znenie bolo prevzaté do článku 114 ZFEÚ[38]), ktorý sa netýka trestného práva členských štátov, a v čase, keď normotvorca Únie ešte nemal právomoc prijať smernicu, ktorá by mala trestnoprávny účel alebo by ovplyvňovala trestné právo členských štátov. Uplatnenie článku 3 tejto smernice na pravidlá trestného práva by pritom podľa tejto vlády znamenalo určiť za rozhodné právo a za orgány príslušné na stíhanie trestných činov len právo a orgány jedného členského štátu, čo by predstavovalo harmonizáciu trestného práva zakázanú odôvodnením 8 uvedenej smernice.

93. Okrem toho francúzska vláda tvrdí, že príliš široké vymedzenie koordinovanej oblasti v zmysle smernice 2000/31, ktoré by zahŕňalo trestné právo, porušuje zásadu teritoriality trestného zákona. Takéto vymedzenie by viedlo na jednej strane k harmonizácii právomocí

34 Teoreticky by sa zrejme dalo tvrdiť, že rozsah koordinovanej oblasti je širší ako pôsobnosť smernice 2000/31, ako je obmedzená jej článkom 1 ods. 5 Súdny dvor však takýto výklad odmietol v rozsudku z 2. decembra 2010, Ker-Optika (C-108/09, EU:C:2010:725, body 27 a 28) a implicitne ho odmietol aj v rozsudku z 27. apríla 2022, Airbnb Ireland (C-674/20, EU:C:2022:303, body 35 a 49). Ak sa totiž uvedená smernica nevzťahuje na určitú oblasť, mechanizmus stanovený v jej článku 3 nemôže mať vplyv na uplatniteľnosť pravidiel spadajúcich do tejto oblasti v cezhraničných situáciách.

35 Pozri bod 70 vyššie.

36 Pozri bod 62 vyššie.

37 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2024, LEA (C-10/22, EU:C:2024:254, bod 67).

38 Rozsudok z 27. apríla 2022, Airbnb Ireland (C-674/20, EU:C:2022:303, bod 27).

v oblasti trestného práva a trestného konania, čo je vzhľadom na súčasný stav práva Únie nedôvodné, a na druhej strane k nebezpečnému oddeľovaniu v rámci režimu uplatniteľného na boj proti zločinom a prečinom podľa toho, či sú alebo nie sú spáchané online.

94. V tejto súvislosti je nepochybne pravda, že odôvodnenie 8 smernice 2000/31 spresňuje, že „cieľom [tejto] smernice je vytvoriť právny rámec na zabezpečenie voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi a nie harmonizovať oblasť trestného práva ako takého“.

95. Toto spresnenie však nemožno chápať v tom zmysle, že na to, aby sa zabránilo harmonizácii oblasti trestného práva ako takej, musia byť z koordinovanej oblasti vylúčené požiadavky uplatniteľné na služby informačnej spoločnosti alebo na ich poskytovateľov, ktoré majú pôvod v trestnom práve.

96. Smernica 2000/31 totiž podľa jej článku 1 ods. 2 harmonizuje určité vnútroštátne ustanovenia uplatniteľné na služby informačnej spoločnosti, ktoré sa týkajú najmä vnútorného trhu. Toto spresnenie sa týka článku 3 tejto smernice. Tento článok v podstate harmonizuje spôsob, akým členské štáty stanovujú uplatniteľnosť vnútroštátnych ustanovení, ktoré môžu obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti.

97. Smernica 2000/31 tým nespochybňuje právomoc členských štátov v oblasti trestného práva alebo trestného konania. Nevyžaduje ani prijatie osobitných vnútroštátnych pravidiel v tejto oblasti. Treba však rozlišovať medzi otázkou, či existuje právomoc na vnútroštátnej úrovni, a otázkou, či je výkon tejto právomoci v súlade s právom Únie.

98. V tejto súvislosti bola smernica 2000/31 prijatá na základe článku 47 ods. 2 ES a článkov 55 a 95 ES, ktorých znenie bolo v podstate prevzaté v príslušnom poradí do článku 53 ods. 1 a článkov 62 a 114 ZFEÚ. Cieľom tejto smernice je podľa jej článku 1 ods. 1 prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi. [39] Na tento účel stanovuje v článku 3 povinnosť dodržiavať požiadavky spadajúce do koordinovanej oblasti, ktoré sú platné v členskom štáte poskytovateľa služieb. [40] Ak by normotvorca Únie usúdil, že na dosiahnutie tohto cieľa je potrebné zahrnúť do rámca koordinovanej oblasti vnútroštátne ustanovenia z oblasti trestného práva, mohol tak urobiť na základe článku 114 ZFEÚ.

99. Podľa článku 114 ods. 1 ZFEÚ totiž Parlament a Rada prijímajú opatrenia na aproximáciu ustanovení zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré smerujú k vytváraniu a fungovaniu vnútorného trhu. Normotvorca Únie môže použiť toto ustanovenie najmä v prípade existencie rozdielov medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami, pokiaľ sú takej povahy, že môžu brániť základným slobodám alebo vytvárať prekážky hospodárskej súťaži a tým priamo vplývať na fungovanie vnútorného trhu. [41] Pokiaľ sú podmienky na použitie článku 114 ZFEÚ ako právneho základu splnené, normotvorcovi Únie nemožno brániť v tom, aby sa opieral o tento právny základ vzhľadom na to, že ochrana všeobecných záujmov uvedených v odseku 3 tohto článku, medzi ktoré patrí aj bezpečnosť, je rozhodujúcim činiteľom pri rozhodovaní. [42]

39 Pozri rozsudok z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 46).

40 Pozri bod 55 vyššie.

41 Pozri rozsudok z 10. februára 2009, Írsko/Parlament a Rada (C-301/06, EU:C:2009:68, bod 63).

42 Pozri rozsudok z 3. decembra 2019, Česká republika/Parlament a Rada (C-482/17, EU:C:2019:1035, bod 36).

100. Okrem toho, ak by sa akékoľvek vnútroštátne opatrenie patriace do oblasti trestného práva považovalo za vylúčené z koordinovanej oblasti, členský štát by mohol ľahko obísť mechanizmus stanovený v článku 3 smernice 2000/31: stačilo by, aby reguloval výkon činnosti služby informačnej spoločnosti prijatím ustanovení trestnoprávneho rázu. Takýto prístup pri výklade pojmu „koordinovaná oblasť“ by mohol viesť k ohrozeniu cieľa tohto mechanizmu a jeho potrebného účinku.

101. Okrem toho mám pochopenie pre tvrdenie francúzskej vlády, podľa ktorého zavedenie mechanizmu stanoveného v článku 3 smernice 2000/31 na účely dosiahnutia cieľa slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti môže ovplyvniť územnú uplatniteľnosť vnútroštátnych pravidiel vyplývajúcich z trestného práva. Napriek tomu, a ako som práve uviedol, takýto právny účinok skutočne patril do právomocí normotvorcu EÚ. Na druhej strane mechanizmy vnútorného trhu, najmä tie, ktoré sú založené na zásade krajiny pôvodu, môžu zo svojej podstaty ovplyvniť územnú pôsobnosť vnútroštátnych pravidiel.

102. V tejto poslednej súvislosti, ako uznala samotná francúzska vláda, trestné právo nemožno úplne vylúčiť z koordinovanej oblasti. Táto vláda sa totiž domnieva, že riešenie prijaté v článku 1 ods. 5 smernice 2006/123/ES [43] možno analogicky uplatniť aj na smernicu 2000/31. Trestnoprávne ustanovenie teda podľa nej patrí do koordinovanej oblasti vymedzenej v článku 2 písm. h) tejto druhej uvedenej smernice, pokiaľ osobitne upravuje prístup k činnosti alebo jej vykonávanie a má za následok obchádzanie pravidiel stanovených v uvedenej smernici. [44]

103. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že smernica 2006/123 bola prijatá na základe článku 47 ods. 2 ES a článku 55 ES, ktoré v príslušnom poradí zodpovedajú článku 53 ods. 1 ZFEÚ a článku 62 ZFEÚ. Tieto ustanovenia sú tiež uvedené medzi ustanoveniami, ktoré tvoria právny základ smernice 2000/31.

104. Hoci teda smernica 2006/123 – ktorá sama osebe uvádza, že neovplyvňuje pravidlá trestného práva [45] a ani do nich nezasahuje [46] – môže ovplyvniť územnú pôsobnosť ustanovení trestného práva, to isté nemožno povedať o smernici 2000/31, ktorá stanovuje liberálnejší rámec pre vnútroštátne pravidlá tohto práva. Táto druhá smernica totiž neobsahuje žiadne ustanovenie podobné článku 1 ods. 5 smernice 2006/123. Pokiaľ ide o odkazy na trestné právo, jediným spoločným bodom týchto dvoch smerníc je to, že ich odôvodnenia uvádzajú, že tieto smernice neharmonizujú túto oblasť práva. [47]

105. V každom prípade výsledok, ktorý majú tieto dve smernice dosiahnuť, je rovnaký. Členský štát totiž nemôže obmedziť slobodné poskytovanie služieb v rámci vnútorného trhu, ako sa vykonáva podľa pravidiel stanovených v jednej alebo druhej smernici, uplatnením trestnoprávnych ustanovení svojho vnútroštátneho práva.

43 Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36).

44 Francúzska vláda zakladá toto tvrdenie na článku 1 ods. 5 smernice 2006/123, ktorý znie: „Táto smernica neovplyvňuje predpisy členských štátov v oblasti trestného práva. Členské štáty však nesmú obmedzovať slobodu poskytovať služby uplatňovaním ustanovení trestného práva, ktoré špecificky upravujú alebo ovplyvňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie na účely obchádzania pravidiel ustanovených v tejto smernici.“

45 Pozri článok 1 ods. 5 smernice 2006/123.

46 Pozri odôvodnenie 12 smernice 2006/123.

47 Pozri odôvodnenie 8 smernice 2000/31 a odôvodnenie 12 smernice 2006/123, ktoré objasňuje, že táto smernica „neharmonizuje, ani sa nedotýka trestného práva. Členské štáty by však nemali mať možnosť obmedzovať slobodu poskytovať služby uplatnením ustanovení trestného práva, ktoré špecificky ovplyvňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo vykonávanie tejto činnosti na účely obchádzania pravidiel stanovených v tejto smernici.“

106. Na záver treba uviesť, že skutočnosť, že smernica 2000/31 bola prijatá na základe článkov Zmluvy o ES, ktoré zodpovedajú článku 53 ods. 1, článku 62 a článku 114 ZFEÚ, neznamená, že ustanovenia patriace do oblasti trestného práva sú vylúčené z koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) tejto smernice.

e) Uplatňovanie trestného práva ako výnimky zo slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti

107. Podľa logiky mechanizmu stanoveného v článku 3 smernice 2000/31 iný členský štát, než je členský štát, v ktorom je poskytovateľ služby informačnej spoločnosti usadený, v zásade nemôže na tohto poskytovateľa uplatňovať požiadavky, ktoré patria do koordinovanej oblasti. Podľa článku 3 ods. 4 tejto smernice však takýto členský štát môže v súvislosti danou službou informačnej spoločnosti prijať opatrenia odchyľujúce sa od zásady slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti stanovenej v článku 3 ods. 2 uvedenej smernice, pokiaľ spĺňajú viaceré kumulatívne podmienky. [48]

108. V súlade s článkom 3 ods. 4 písm. a) smernice 2000/31 musí byť dotknuté obmedzujúce opatrenie nevyhnutné okrem iného na zabezpečenie verejného poriadku, najmä z dôvodu prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, vrátane ochrany neplnoletých osôb a boja proti všetkým formám podnecovania nenávisti z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo štátnej príslušnosti a hanobenia ľudskej dôstojnosti jednotlivých osôb. Opatrenia potrebné na zabezpečenie takýchto cieľov všeobecného záujmu môžu patriť do oblasti trestného práva. Dalo by sa teda tvrdiť, že ak by ustanovenia trestného práva boli vylúčené z koordinovanej oblasti, nebolo by potrebné umožniť členskému štátu odchýliť sa od článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 na účely týchto cieľov všeobecného záujmu.

109. V rovnakom duchu článok 3 ods. 4 písm. b) smernice 2000/31 stanovuje, že členský štát sa môže odchýliť od článku 3 ods. 2 tejto smernice pod podmienkou, že nielen požiada členský štát, na ktorého území má poskytovateľ dotknutej služby sídlo, aby prijal opatrenia, ale tiež oznámi Komisii a tomuto členskému štátu svoj úmysel prijať dotknuté obmedzujúce opatrenia. V súlade s týmto prvým ustanovením by však členský štát, ktorý chce prijať takéto odchyľujúce sa opatrenia, podliehal týmto povinnostiam „bez dopadu na súdne konania, vrátane predbežných konaní a aktov vykonávaných v rámci vyšetrovania trestných činov“. Hoci toto doplnenie môže vyvolávať pochybnosti o výklade, je zrejmé, že odráža vôľu normotvorcu Únie regulovať vykonávanie ustanovení trestného práva v kontexte mechanizmu stanoveného v článku 3 smernice 2000/31.

110. Stále v tomto kontexte je doplnenie uvedené v článku 3 ods. 4 písm. b) smernice 2000/31 objasnené v odôvodnení 26 tejto smernice, v ktorom sa uvádza, že členské štáty môžu v súlade s podmienkami vymedzenými v uvedenej smernici uplatňovať svoje vnútroštátne pravidlá trestného práva a trestného konania s cieľom prijať všetky vyšetrovacie a ďalšie opatrenia potrebné na odhaľovanie a stíhanie trestných činov, „bez toho, aby bolo potrebné oznamovať takéto opatrenia Komisii“. Z toho vyplýva, že uplatňovanie takýchto vnútroštátnych pravidiel, hoci bráni slobodnému poskytovaniu služby informačnej spoločnosti, nemusí byť oznámené na základe článku 3 ods. 4 písm. b) uvedenej smernice. Rovnako ako ktorékoľvek iné opatrenie spadajúce do koordinovanej oblasti však tieto vnútroštátne pravidlá musia dodržiavať

[48] Pozri bod 30 vyššie.

hmotnoprávne podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 písm. a) tej istej smernice. Z toho vyplýva, že vnútroštátne ustanovenia trestného práva a trestného konania nie sú ako také vylúčené z koordinovanej oblasti.

f) Záver

111. Zo všetkých dôvodov, ktoré som uviedol vyššie, treba dospieť k záveru, že predmetnú povinnosť nemožno vylúčiť z koordinovanej oblasti len z dôvodu, že je dôsledkom ustanovení trestného práva.

112. Navrhujem teda odpovedať na prvú otázku tak, že povinnosť zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu nemožno vylúčiť z koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31 len z dôvodu, že táto povinnosť je dôsledkom všeobecných a abstraktných ustanovení trestného práva, ktoré označujú určité konanie za trestný čin, ktorý možno stíhať, a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každú fyzickú alebo právnickú osobu.

3. O tretej otázke

a) O rozsahu tretej otázky

113. Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či vzhľadom na skutočnosť, že prijatie individuálnych opatrení týkajúcich sa danej služby neumožňuje zabezpečiť účinnú ochranu základných práv zaručených článkami 1 a 24 Charty a článkom 8 EDĽP, je možné odchýliť sa od mechanizmu stanoveného v článku 3 smernice 2000/31 s cieľom uložiť určitej kategórii poskytovateľov služieb povinnosť vyplývajúcu zo všeobecných a abstraktných ustanovení.

114. Vnútroštátny súd totiž vychádza z predpokladu, že vzhľadom na podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 prijatie individuálnych opatrení nemôže zabezpečiť takúto ochranu. Z toho podľa uvedeného súdu vyplýva, že možnosť prijať opatrenie spĺňajúce tieto podmienky voči editorovi verejných komunikačných služieb online nezodpovedá požiadavkám, ktoré si vyžaduje ochrana základných práv.

115. Za týchto okolností sa vnútroštátny súd pýta, či za predpokladu, že smernica 2000/31 bráni takej povinnosti vyplývajúcej zo všeobecných a abstraktných ustanovení, o akú ide vo veci samej, môže členský štát určenia služieb napriek tomu uložiť túto povinnosť poskytovateľom usadeným v iných členských štátoch na základe základných práv.

116. Táto otázka vzniká len vtedy, ak sú splnené tri podmienky: po prvé predmetná povinnosť patrí do koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31, po druhé uplatňovanie tejto povinnosti obmedzuje slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti v zmysle článku 3 ods. 2 tejto smernice a po tretie uvedená povinnosť nespĺňa podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 uvedenej smernice.

117. V tejto súvislosti a ako vyplýva z mojej analýzy prvých dvoch otázok, predmetná povinnosť predstavuje požiadavku, ktorá spadá do koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31. [49]

118. Na druhej strane vnútroštátny súd si je zjavne vedomý toho, že predmetná povinnosť nespĺňa podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31. Táto povinnosť totiž vyplýva zo všeobecných a abstraktných ustanovení, ktoré sa, ako uvádza tento súd, uplatňujú bez rozdielu na každú fyzickú alebo právnickú osobu. V tejto súvislosti Súdny dvor už objasnil, že vnútroštátne opatrenia všeobecného a abstraktného rozsahu nemožno kvalifikovať ako „opatrenia prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 3 ods. 4 tejto smernice, [50] ktorými členský štát určenia služieb môže obmedziť slobodu poskytovania takejto služby.

119. Pred preskúmaním tretej otázky je teda potrebné najprv určiť, či predmetná povinnosť obmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti.

b) O obmedzení slobodného poskytovania služieb

120. Zastávam názor, že normotvorca Únie objasnil, že uplatňovanie takej povinnosti, o akú ide v prejednávanej veci, na poskytovateľa služieb, obmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti a že s výhradou výnimiek stanovených v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 nemôže túto povinnosť uložiť iný členský štát, než je členský štát, v ktorom je tento poskytovateľ usadený.

121. Podľa článku 6a ods. 1 smernice 2010/13 členské štáty prijmú vhodné opatrenia, aby zabezpečili, že *audiovizuálne mediálne služby*, ktoré by mohli narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých, poskytované poskytovateľmi služieb podliehajúcimi právomoci týchto členských štátov, budú sprístupnené iba takým spôsobom, ktorým sa zaistí, že ich maloletí nebudú môcť za bežných okolností počuť ani vidieť, pričom tieto opatrenia môžu zahŕňať použitie nástrojov na overenie veku.

122. Na druhej strane z článku 28a ods. 1 smernice 2010/13 v spojení s článkom 3 ods. 1 smernice 2000/31 vyplýva, že na poskytovateľa *platformy na zdieľanie videí* sa vzťahuje právomoc členského štátu, na území ktorého je usadený. Okrem toho článok 28b ods. 1 smernice 2010/13 stanovuje, že tento členský štát dohliada na to, aby poskytovateľ služby prijal vhodné opatrenia na ochranu maloletých pred videami vytvorenými používateľmi, ktoré by mohli narušiť ich telesný, duševný alebo morálny vývin. Podľa článku 28b ods. 3 tejto smernice tieto opatrenia zahŕňajú podľa vhodnosti okrem iného zriadenie a používanie systémov na overenie veku používateľov platforiem na zdieľanie videí v súvislosti s týmito videami.

123. Okrem toho článok 15 nariadenia (EÚ) 2024/1083 [51] zaviedol mechanizmus, ktorý umožňuje každému národnému regulačnému orgánu alebo subjektu požiadať svoje náprotivky v členskom štáte, v ktorom je poskytovateľ usadený, aby prijali nevyhnutné a primerané opatrenia s cieľom zabezpečiť dodržiavanie povinností podľa článku 28b ods. 1 až 3 smernice 2010/13 poskytovateľmi platforiem na zdieľanie videí. Z článku 15 ods. 1 tohto nariadenia („bez toho, aby bol dotknutý článok 3 smernice 2000/31“) v spojení s jeho odôvodnením 45 vyplýva, že ak použitie

[49] Pozri bod 112 vyššie.

[50] Pozri rozsudok z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 71).

[51] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 11. apríla 2024, ktorým sa stanovuje spoločný rámec pre mediálne služby na vnútornom trhu a mení smernica 2010/13/EÚ (Európsky akt o slobode médií) (Ú. v. EÚ L, 2024/1083).

tohto mechanizmu nevedie k zmierlivému riešeniu, slobodu poskytovať služby informačnej spoločnosti z iného členského štátu možno obmedziť len vtedy, ak sú splnené podmienky stanovené v článku 3 smernice 2000/31 a bol dodržaný postup stanovený v tomto článku.

124. Bez ohľadu na to, či je nariadenie 2024/1083 uplatniteľné *ratione temporis*[52] a či online komunikačné služby, ktorých sa týka návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-190/24, zahŕňajú aj služby, ktoré nepredstavujú platformy na zdieľanie videí v zmysle tohto nariadenia, článok 15 tohto nariadenia potvrdzuje, že normotvorca Únie mal v úmysle pripomenúť zásadu vyplývajúcu z článku 3 smernice 2000/31, podľa ktorej opatrenia potrebné na zabezpečenie ochrany maloletých, akými sú opatrenia uvedené v článku 28b ods. 1 až 3 smernice 2010/13, prijíma a uplatňuje členský štát, v ktorom je poskytovateľ dotknutej služby informačnej spoločnosti usadený, takže opatrenia v tejto oblasti prijaté iným členským štátom ovplyvňujú právomoc tohto prvého členského štátu a obmedzujú slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti.

125. Je teda potrebné konštatovať, že povinnosť zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu, o akú ide v prejednávanej veci, v zásade obmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti.

126. Chcel by som spresniť, že toto konštatovanie platí nielen pre takúto povinnosť, ktorá vyplýva zo všeobecných a abstraktných ustanovení trestného práva, ale aj pre formálnu výzvu, ktorú môže príslušný orgán zaslať editorovi online komunikačnej služby.

127. Na účely splnenia povinnosti stanovenej v článku 28b ods. 2 smernice 2010/13 musia totiž prevádzkovatelia online platforiem nielen obmedziť prístup k pornografickému obsahu, ale aj zaviesť riešenie, ktoré účinne chráni maloleté osoby pred pornografickým obsahom, čo má za následok zmenu spôsobu, akým vykonávajú činnosť služby informačnej spoločnosti.

128. Podobne, aj keď článok 23 zákona z 30. júla 2020 môže vzbudzovať dojem, že formálnu výzvu možno zaslať poskytovateľovi služby z (jediného) dôvodu pornografického obsahu, článok 3 dekrétu zo 7. októbra 2021 naznačuje, že toto opatrenie sa týka technického postupu zavedeného v záujme zabezpečenia, že používatelia, ktorí chcú získať prístup k službe, budú plnoletí.

129. Zo všetkých dôvodov, ktoré som uviedol vyššie, treba dospieť k záveru, že povinnosť zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu, v zásade obmedzujú slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti. Na to, aby členský štát mohol uložiť takúto povinnosť poskytovateľovi služieb usadenému v inom členskom štáte, musí splniť podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31.

130. Teraz prejdem k analýze problematiky, ktorá je jadrom tretej otázky, a to zosúladenia požiadaviek stanovených smernicou 2000/31 s požiadavkami týkajúcimi sa ochrany základných práv.

[52] Z článku 29 nariadenia 2024/1083 vyplýva, že článok 15 sa uplatňuje od 8. mája 2025.

c) Uplatnenie základných práv na účely odchýlenia sa od článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31

131. Ako uviedla Komisia, tretia otázka naznačuje, že smernica 2000/31 z dôvodu svojich vlastných obmedzení nespĺňa požiadavky týkajúce sa ochrany základných práv zaručených článkami 1 a 24 Charty, ako aj článkom 8 EDĽP.

132. Z odôvodnenia 10 smernice 2000/31 však vyplýva, že mechanizmus stanovený touto smernicou v jej článku 3 s cieľom zaručiť priestor bez vnútorných hraníc, čo sa týka elektronického obchodu, zabezpečuje vysokú úroveň ochrany cieľov všeobecného záujmu, najmä ochrany maloletých.

133. V tejto súvislosti, ako som už uviedol[53], tento mechanizmus je založený najmä na uplatňovaní zásady kontroly v členskom štáte pôvodu. Podľa tejto zásady prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu pôvodu služieb informačnej spoločnosti regulovať tieto služby a z tohto dôvodu chrániť ciele všeobecného záujmu uvedené v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) smernice 2000/31.[54] Medzi tieto ciele patrí ochrana verejného poriadku, ktorá vzhľadom na znenie tohto ustanovenia a odôvodnenie 10 tejto smernice zahŕňa ochranu maloletých. Kontrola vykonávaná členským štátom pôvodu musí teda zabezpečiť účinnú ochranu tohto cieľa, a to nielen v záujme členského štátu pôvodu a jeho občanov, ale aj ostatných členských štátov a ich občanov.[55]

134. Na druhej strane smernica 2000/31 je tiež založená na zásade vzájomného uznávania, podľa ktorej prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu určenia služieb informačnej spoločnosti, aby neobmedzoval slobodné poskytovanie takýchto služieb. Členský štát určenia teda musí vychádzať z toho, že členský štát, v ktorom je poskytovateľ usadený, zaručuje na primeranej úrovni cieľ všeobecného záujmu ochrany maloletých. Ak táto ochrana chýba, jediná možnosť, ktorú má tento prvý členský štát na nápravu tejto situácie, spočíva v prijatí opatrení v súlade s požiadavkami stanovenými v článku 3 ods. 4 tejto smernice.

135. V tejto súvislosti smernica 2010/13 spĺňa požiadavky vyžadované na ochranu maloletých. Konkrétne podľa článku 28b tejto smernice členský štát zabezpečí, aby poskytovatelia platforiem na zdieľanie videí usadení na jeho území uplatňovali primerané opatrenia na ochranu maloletých osôb. Takéto opatrenia môžu pozostávať zo zavedenia systému overovania veku.[56] Ak členský štát pôvodu nezaručuje požadovanú úroveň ochrany maloletých, členský štát určenia môže uplatniť opatrenia stanovené v článku 3 ods. 4 tejto smernice.

136. Cieľ všeobecného záujmu ochrany maloletých, ktorý sleduje predmetné vnútroštátne opatrenie, je chránený jednak v rámci uplatňovania zásady kontroly v členskom štáte pôvodu podľa ustanovení stanovených na tento účel v smernici 2010/13 a jednak mechanizmom výnimiek, na ktorý sa môžu odvolať ostatné členské štáty v konkrétnych prípadoch pri dodržaní podmienok stanovených v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31.

53 Pozri bod 31 vyššie.

54 Pozri rozsudok Google Ireland a i. (bod 43), ako aj z 30. mája 2024, Airbnb Ireland a Amazon Services Europe (C-662/22 a C-667/22, EU:C:2024:432, bod 56).

55 Odôvodnenie 22 smernice 2000/31 uvádza, že „dohľad nad službami informačnej spoločnosti by sa mal vykonávať u zdroja tejto činnosti, s cieľom zabezpečiť efektívnu ochranu cieľov verejného záujmu… nie len pre občanov [členského štátu, na území ktorého je poskytovateľ usadený], ale pre všetkých občanov [Únie]“. Pozri návrhy, ktoré som predniesol vo veciach Airbnb Ireland a i. (C-662/22 až C-667/22, EU:C:2024:18, bod 147).

56 Pozri bod 122 vyššie.

137. Normotvorca Únie tak dbal na zosúladenie požiadaviek vnútorného trhu s ochranou základných práv. Domnievať sa, že mechanizmy stanovené na tento účel smernicami 2000/31 a 2010/13 nespĺňajú požiadavky stanovené v článkoch 1 a 24 Charty, by znamenalo spochybniť platnosť týchto dvoch smerníc.

138. A čo je dôležitejšie, tieto mechanizmy odrážajú konsenzus, ku ktorému dospeli členské štáty, pokiaľ ide o ich zodpovednosť v oblasti ochrany maloletých pred škodlivým obsahom v priestore bez vnútorných hraníc pre elektronický obchod. Spochybnenie uvedených mechanizmov by ohrozilo ich účinnosť a narušilo vzájomnú dôveru medzi členskými štátmi.

139. Okrem toho, hoci Súdny dvor uznal, že členský štát sa môže odvolávať na základné právo s cieľom dosiahnuť jeho ochranu, pokiaľ mu to neumožňuje žiadne ustanovenie sekundárneho práva, toto riešenie sa uplatňuje v kontexte, keď právny akt práva Únie neobsahuje nijaký mechanizmus výnimky, ktorý by tomuto členskému štátu poskytoval možnosť zaručiť dotknuté základné právo.[57] Smernica 2000/31 pritom takýto mechanizmus zaviedla vo svojom článku 3 ods. 4, takže túto líniu judikatúry nemožno v prejednávanej veci uplatniť.

140. V dôsledku toho treba na tretiu otázku odpovedať tak, že skutočnosť, že prijatie individuálnych opatrení týkajúcich sa danej služby nemôže zabezpečiť ochranu základných práv zaručených článkami 1 a 24 Charty, ako aj článkom 8 EDĽP, neumožňuje odchýliť sa od mechanizmu stanoveného v článku 3 smernice 2000/31 s cieľom uplatniť povinnosť vyplývajúcu zo všeobecných a abstraktných ustanovení na určitú kategóriu poskytovateľov služieb.

E. Vec C-190/24

1. O prvej otázke

141. Cieľom prvej otázky je zistiť, či koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31, zahŕňa zákaz uložený prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby ďalej šíriť prostredníctvom tejto služby akúkoľvek správu alebo upozornenie zaslané používateľmi, ktoré by mohli umožniť iným používateľom vyhnúť sa cestným kontrolám, bez ohľadu na skutočnosť, že táto povinnosť sa netýka žiadnej z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.

142. Chcem pripomenúť, že ako vyplýva z mojich úvah týkajúcich sa druhej otázky vo veci C-188/24, koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31, zahŕňa požiadavky týkajúce sa výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti aj vtedy, keď sa tieto požiadavky netýkajú oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.[58]

143. Na účely odpovede na túto otázku preto zostáva overiť, či predmetný zákaz ďalšieho šírenia predstavuje požiadavku patriacu do koordinovanej oblasti.

144. V tejto súvislosti poznamenávam, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia ovplyvňuje výkon činnosti služby informačnej spoločnosti. Na dodržanie takéhoto zákazu je totiž poskytovateľ povinný obmedziť alebo pozastaviť bežné fungovanie svojej služby, a teda vykonávať dotknutú

[57] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 80 až 83 a 88).

[58] Pozri bod 64 vyššie.

činnosť osobitným spôsobom. V prejednávanej veci okolnosť, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia núti poskytovateľa, aby obmedzil fungovanie svojej služby len na konkrétne prípady a v súvislosti s danou cestnou kontrolou, nemení podstatu povinnosti vyplývajúcej z tohto zákazu. Naproti tomu táto okolnosť sa môže ukázať ako relevantná v rámci preskúmania, ktorého cieľom je určiť, či uvedený zákaz obmedzuje slobodné poskytovanie služieb v zmysle článku 3 ods. 2 smernice 2000/31, alebo či spĺňa podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 tejto smernice.

145. Na druhej strane treba pripomenúť, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia je spojený so sankciou:[59] jeho dodržiavanie je teda podmienkou legálneho vykonávania činnosti služby informačnej spoločnosti.

146. Za týchto okolností treba na prvú otázku odpovedať tak, že koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31, zahŕňa zákaz uložený prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby ďalej šíriť prostredníctvom tejto služby akúkoľvek správu alebo upozornenie zaslané používateľmi, ktoré by mohli umožniť iným používateľom vyhnúť sa cestným kontrolám, bez ohľadu na skutočnosť, že táto povinnosť sa netýka žiadnej z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice.

2. O druhej otázke

a) Rozsah prejudiciálnej otázky a preformulovanie

147. Druhá otázka, ako ju formuloval vnútroštátny súd, sa v podstate týka toho, či je predmetný zákaz ďalšieho šírenia vylúčený z koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31 z dôvodu, že je nevyhnutný na zabezpečenie účinnosti cestných kontrol vykonávaných na účely zadržania osôb hľadaných pre zločiny alebo prečiny, alebo ktoré predstavujú hrozbu pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť.

148. V tejto súvislosti z tejto formulácie vyplýva, že cieľom otázky je zistiť, či predmetný zákaz ďalšieho šírenia spadá do rozsahu koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31.

149. Na druhej strane táto otázka odkazuje na odôvodnenie 26 smernice 2000/31 („zatiaľ čo odôvodnenie 26… spresňuje“), v ktorom sa uvádza, že „členské štáty môžu… uplatňovať svoje vnútroštátne pravidlá trestného práva a trestného konania s cieľom prijať všetky vyšetrovacie a ďalšie opatrenia potrebné na odhalenie a trestné stíhanie trestných činov…“. Tento odkaz, ktorému predchádza slovné spojenie „zatiaľ čo“, umožňuje pochopiť, že vnútroštátny súd sa snaží zistiť, či je predmetný zákaz ďalšieho šírenia vylúčený z koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) tejto smernice z dôvodu, že je nevyhnutný na zabezpečenie účinnosti cestných kontrol vykonávaných na účely zadržania osôb hľadaných pre zločiny alebo prečiny, alebo ktoré predstavujú hrozbu pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť.

150. Chcem uviesť, že Coyote System sa domnieva, že hoci predmetný zákaz ďalšieho šírenia patrí do koordinovanej oblasti, nemôže predstavovať opatrenie spadajúce do tejto oblasti, ktorým sa členský štát určenia služieb informačnej spoločnosti môže odchýliť od zásady stanovenej v článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 a obmedziť slobodné poskytovanie týchto služieb.

[59] Pozri bod 13 vyššie.

151. V tejto súvislosti Coyote System tvrdí, že v rozpore s tým, čo vyžaduje článok 3 ods. 4 smernice 2000/31, sa vnútroštátne opatrenie ukladajúce predmetný zákaz ďalšieho šírenia netýka určitej služby informačnej spoločnosti. Naproti tomu, tento zákaz podľa tejto spoločnosti predstavuje, ako sa uvádza v rozsudku Google Ireland a i.[60] citovanom v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, „všeobecné a abstraktné opatrenia týkajúce sa kategórie určitých služieb informačnej spoločnosti, ktoré sú opísané všeobecne a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každého poskytovateľa tejto kategórie služieb“[61].

152. Z tohto pohľadu teda vnútroštátny súd svojou druhou otázkou žiada od Súdneho dvora, aby sa zaoberal otázkou, či článok 3 smernice 2000/31 bráni zákazu ďalšieho šírenia, ktorý Francúzska republika ako členský štát určenia služieb informačnej spoločnosti zamýšľa uložiť poskytovateľom usadeným v iných členských štátoch.

153. V tomto kontexte francúzska vláda vo svojich písomných pripomienkach navrhla iný prístup k analýze zákonnosti predmetného zákazu ďalšieho šírenia. Tento zákaz podľa nej v podstate neobmedzuje slobodné poskytovanie služieb, a preto nepodlieha podmienkam stanoveným v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31. Na podporu svojho tvrdenia sa táto vláda opiera o článok 14 ods. 3 tejto smernice, ktorý sa týka príkazov adresovaných poskytovateľom hostingových služieb.

154. Takéto odôvodnenie môže mať vplyv na súlad predmetného zákazu ďalšieho šírenia so smernicou 2000/31. Navrhujem teda preskúmať aj túto líniu analýzy s cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu všetky výkladové prvky spadajúce do rámca práva Únie, ktoré mu môžu byť užitočné pri rozhodovaní o súlade predmetných vnútroštátnych ustanovení s touto smernicou.

155. Na tento účel navrhujem preformulovať druhú otázku a chápať ju tak, že vnútroštátny súd sa touto otázkou snaží zistiť, či článok 3 smernice 2000/31 bráni zákazu ďalšieho šírenia správ a upozornení odosielaných používateľmi elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby, ktorý zamýšľa členský štát určenia týchto služieb uložiť prevádzkovateľom uvedených služieb usadeným v iných členských štátoch.

b) Štruktúra analýzy

156. Francúzska vláda vo svojich písomných pripomienkach uvádza, že preskúmanie zákonnosti predmetného zákazu ďalšieho šírenia z hľadiska smernice 2000/31 by sa malo začať analýzou problematiky príkazov uvedených v článku 14 ods. 3 tejto smernice, ktoré nepodliehajú požiadavkám stanoveným v jej článku 3 z dôvodu, že neobmedzujú slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti.

157. V rámci smernice 2000/31 je pritom otázka, či vnútroštátne opatrenie obmedzuje slobodu poskytovania služieb, relevantná len vtedy, ak toto opatrenie predstavuje požiadavku patriacu do koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) tejto smernice. Z článku 3 ods. 2 tejto smernice totiž vyplýva, že členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do tejto oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.[62] Vnútroštátne opatrenie, ktoré vedie k takémuto obmedzeniu, ale nepatrí do koordinovanej oblasti, je teda z hľadiska článku 3 uvedenej smernice irelevantné.

60 Bod 60.

61 Vzhľadom na závery, ktoré predložil vo veci samej, ide zrejme aj o stanovisko všeobecného spravodajcu Conseil d'Etat (Štátna rada), podľa ktorého „sa tento prípad [C-190/24] týka požiadaviek na výkon činnosti poskytovateľov služieb, ktoré patria do určitej kategórie služieb informačnej spoločnosti. Sporné pravidlá sú všeobecné a abstraktné, netýkajú sa ‚určitej služby‘“.

62 Pozri bod 30 vyššie.

158. Vzhľadom na túto pripomienku v prvom rade preskúmam, či je predmetný zákaz ďalšieho šírenia vzhľadom na ciele, ktoré sleduje, vylúčený z koordinovanej oblasti [časť c)], v druhom rade sa budem zaoberať argumentáciou francúzskej vlády, podľa ktorej tento zákaz neobmedzuje slobodu poskytovania služieb [časť d)], a v treťom rade stručne preskúmam tvrdenie spoločnosti Coyote System, podľa ktorého uvedený zákaz nemôže spĺňať podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 [časť e)].

c) Ochrana verejného poriadku a verejnej bezpečnosti

159. Otázka znie, či je predmetný zákaz ďalšieho šírenia vylúčený z koordinovanej oblasti z dôvodu, že je nevyhnutný na zabezpečenie účinnosti cestných kontrol vykonávaných na účely zadržania osôb hľadaných pre zločiny alebo prečiny, alebo ktoré predstavujú hrozbu pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť.

160. V tejto súvislosti v prvom rade, ako som už uviedol [63], vnútroštátne opatrenie nemožno vylúčiť z koordinovanej oblasti len z dôvodu, že je dôsledkom ustanovení trestného práva. Nie je teda *a fortiori* žiadny dôvod domnievať sa, že opatrenie potrebné na to, aby prispelo k vykonávaniu trestného práva alebo k ochrane cieľov všeobecného záujmu, akými sú verejný poriadok alebo verejná bezpečnosť, je z uvedenej oblasti vylúčené.

161. V druhom rade ani povaha cieľa všeobecného záujmu, ktorý sa členský štát snaží chrániť prostredníctvom vnútroštátneho opatrenia, ani skutočnosť, že toto opatrenie je nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa, nie sú rozhodujúce pre jeho kvalifikáciu ako „požiadavky patriacej do koordinovanej oblasti“. Na účely preukázania, že vnútroštátne opatrenie predstavuje takúto požiadavku, je totiž potrebné preskúmať jeho predmet a overiť, či sa týka prístupu k činnosti služby informačnej spoločnosti alebo jej vykonávania. [64]

162. V treťom rade v rámci smernice 2000/31 zohrávajú ciele všeobecného záujmu osobitnú úlohu, ktorá sa odlišuje od úlohy predmetu dotknutého opatrenia. Členský štát sa v podstate môže opierať o ciele všeobecného záujmu uvedené v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) tejto smernice na to, aby sa prostredníctvom opatrenia spadajúceho do koordinovanej oblasti odchýlil od zásady slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti. Medzi tieto ciele všeobecného záujmu patrí ochrana verejného poriadku, najmä prevencia, vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie trestných činov, ako aj ochrana verejnej bezpečnosti.

163. Vo štvrtom rade časť odôvodnenia 26 smernice 2000/31, na ktorú odkazuje vnútroštátny súd, uvádza, že členské štáty môžu uplatňovať svoje vnútroštátne pravidlá trestného práva a trestného konania s cieľom prijať všetky vyšetrovacie a ďalšie opatrenia potrebné na odhaľovanie a stíhanie trestných činov. Treba uviesť, že toto odôvodnenie tiež objasňuje, že členské štáty môžu túto možnosť využiť v súlade s podmienkami vymedzenými v tejto smernici. Ako som totiž uviedol v bode 110 vyššie, smernica 2000/31 stanovuje podmienky, za ktorých môže členský štát určenia uplatniť opatrenia potrebné na predchádzanie trestným činom, ich vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie. Rovnako ako ktorékoľvek iné opatrenie spadajúce do koordinovanej oblasti, ktorým chce členský štát určenia obmedziť slobodné poskytovanie služieb, musia opatrenia uvedené v odôvodnení 26 smernice 2000/31 dodržiavať prinajmenšom hmotnoprávne podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 písm. a) tejto smernice. Z toho vyvodzujem, že opatrenia potrebné na odhaľovanie a stíhanie trestných činov nie sú vylúčené z koordinovanej oblasti.

63 Pozri bod 111 vyššie.

64 Pozri bod 69 vyššie.

164. Opatrenie týkajúce sa výkonu činnosti informačnej spoločnosti preto nemožno vylúčiť z koordinovanej oblasti len z dôvodu, že plní ciele všeobecného záujmu ochrany verejného poriadku a verejnej bezpečnosti.

165. Ako predbežný záver teda treba konštatovať, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia nemožno vylúčiť z koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2000/31 z dôvodu, že je nevyhnutný na zabezpečenie účinnosti cestných kontrol vykonávaných na účely zadržania osôb hľadaných pre zločiny alebo prečiny, alebo ktoré predstavujú hrozbu pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť.

d) Príkazy, ktoré neobmedzujú slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti

1) Nastolenie problému

166. Z doterajšej analýzy vyplýva, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia skutočne patrí do koordinovanej oblasti.

167. Okrem toho smernica 2000/31 *a priori* nebráni zákazu ďalšieho šírenia, ktorý má členský štát určenia služieb informačnej spoločnosti v úmysle uložiť prevádzkovateľom týchto služieb usadeným v iných členských štátoch, pokiaľ tento zákaz spĺňa podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 písm. a) a b) tejto smernice. Ak sú totiž tieto podmienky splnené, členský štát určenia služieb informačnej spoločnosti môže opatreniami spadajúcimi do koordinovanej oblasti obmedziť slobodné poskytovanie týchto služieb.

168. Francúzska vláda pritom uvádza, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia neobmedzuje slobodné poskytovanie služieb, takže nepodlieha podmienkam stanoveným v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31.

169. Konkrétne sa podľa tejto vlády na tento zákaz vzťahuje článok 14 ods. 3 smernice 2000/31 a ako taký neobmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti pochádzajúcich z iného členského štátu v zmysle článku 3 ods. 2 tejto smernice. Možno ho uložiť poskytovateľovi služieb bez ohľadu na členský štát, v ktorom má sídlo, a členský štát určenia služieb informačnej spoločnosti, ktorý by chcel vydať takýto príkaz, nie je v žiadnom prípade povinný dodržať postup výnimky stanovený v článku 3 ods. 4 uvedenej smernice.

2) Posúdenie

170. Článok 14 ods. 3 smernice 2000/31 okrem iného stanovuje, že tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požadovať od poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov.

171. Na úvod treba uviesť, že príkaz uvedený v článku 14 ods. 3 smernice 2000/31 môže vydať tak členský štát, v ktorom je poskytovateľ usadený, ako aj členský štát určenia dotknutej služby. [65]

[65] Pozri tiež návrhy, ktoré som predniesol vo veci Google Ireland a i. (C-376/22, EU:C:2023:467, body 47 a 50), v ktorých som uviedol možnosť prijať výklad v tomto zmysle. Článok 14 ods. 3 smernice 2000/31 totiž nijako nevyhradzuje túto právomoc.

172. V tejto súvislosti, hoci článok 3 ods. 1 smernice 2000/31 podriaďuje každého poskytovateľa služby informačnej spoločnosti dohľadu zo strany členského štátu, v ktorom je usadený, odsek 4 tohto článku stanovuje, že iný členský štát môže prijať opatrenia voči tomuto poskytovateľovi v súlade s podmienkami stanovenými na tento účel v tomto poslednom uvedenom ustanovení. Treba zdôrazniť, že tieto podmienky sa netýkajú právomoci tohto iného členského štátu, ale opatrenia, ktoré chce tento členský štát uložiť dotknutému poskytovateľovi služieb.

173. Okrem toho smernica 2000/31 sama osebe neupravuje rozdelenie kompetencií a rozhodovacích právomocí súdov a iných orgánov členských štátov. Táto smernica totiž vo svojom článku 1 ods. 4 okrem iného stanovuje, že sa nezaoberá právomocou súdov, ktorá je upravená najmä nariadením (EÚ) č. 1215/2012 [66]. Na druhej strane územná príslušnosť správnych orgánov je určená ustanoveniami verejného práva, ktoré táto smernica nezahŕňa.

174. Po vymedzení tohto rámca treba preskúmať tvrdenie francúzskej vlády, podľa ktorého predmetný zákaz ďalšieho šírenia ako príkaz, na ktorý sa vzťahuje článok 14 ods. 3 smernice 2000/31, nepodlieha podmienkam stanoveným v článku 3 ods. 4 tejto smernice.

175. Z článku 14 ods. 3 smernice 2000/31 vyplýva, že tento článok nemá vplyv na možnosť vydávať súdne alebo správne príkazy s cieľom ukončiť porušovanie alebo mu predchádzať. Tento článok v odseku 1 stanovuje iba podmienky, za ktorých môže byť poskytovateľ hostingových služieb oslobodený od zodpovednosti za informácie uložené na žiadosť používateľov. Na prvý pohľad je teda nejasné, či článok 14 ods. 3 uvedenej smernice môže mať za následok vylúčenie uplatnenia článku 3 tejto smernice.

176. Domnievam sa však, že dôvod, pre ktorý by príkaz, ktorý môže spadať pod článok 14 ods. 3 smernice 2000/31, nemusel podliehať podmienkam stanoveným v článku 3 tejto smernice, sa nenachádza v tomto prvom ustanovení, ale v druhom uvedenom ustanovení. Z článku 3 ods. 2 totiž vyplýva, že iný členský štát, než je členský štát, v ktorom je poskytovateľ služby usadený, nemôže prostredníctvom opatrení spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti. Domnievam sa, že za určitých podmienok príkaz týkajúci sa individualizovaného porušenia nemusí obmedzovať slobodné poskytovanie takýchto služieb.

177. V tejto súvislosti a v prvom rade článok 18 smernice 2000/31 stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby súdne konania, ktoré sú k dispozícii podľa vnútroštátneho práva s ohľadom na činnosti služieb informačnej spoločnosti, umožňovali prijatie opatrení určených na ukončenie akéhokoľvek údajného porušovania a na zabránenie ďalšiemu poškodzovaniu dotknutých záujmov. Hoci každý členský štát musí stanoviť možnosť prijatia takéto opatrenia, príkaz určený na ukončenie individualizovaného porušovania alebo zabránenie takémuto porušovaniu, ktorý je adresovaný poskytovateľovi služieb zo strany iného členského štátu, než je členský štát, v ktorom je usadený, má obmedzenú schopnosť obmedziť slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti. Aj keď toto ustanovenie odkazuje len na súdne konania, otázka, či príkaz obmedzuje slobodné vykonávanie služieb z pohľadu toho, komu je určený, nezávisí od povahy vydávajúceho orgánu, ale od podstaty a vecného obsahu dotknutého príkazu.

[66] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

178. V druhom rade, ako správne uvádza francúzska vláda, tento výklad potvrdzuje aj rozsudok Glawischnig-Piesczek[67]. V tomto rozsudku Súdny dvor nespochybnil súlad príkazu, ktorý zaslal rakúsky súd poskytovateľovi hostingových služieb so sídlom v Írsku a ktorý sa týkal obsahu totožného alebo porovnateľného s obsahom informácie vyhlásenej ako nezákonnej, so smernicou 2000/31.[68] Súdny dvor pritom nekládol dôraz na súdnu povahu dotknutého príkazu, ale na jeho predmet.

179. V treťom rade normotvorca Únie potvrdil tento výklad v nariadení (EÚ) 2022/2065[69]. Odôvodnenie 38 tohto nariadenia totiž okrem iného spresňuje, že príkazy konať v súvislosti s konkrétnym nezákonným obsahom v zásade neobmedzujú slobodné poskytovanie sprostredkovateľských služieb, takže článok 3 smernice 2000/31 sa na ne nevzťahuje.[70]

180. Zo všetkých týchto dôvodov sa domnievam, že príkaz konať v súvislosti s konkrétnym nezákonným obsahom, ktorého cieľom je ukončiť individualizované porušovanie alebo zabrániť takémuto porušovaniu, nepodlieha podmienkam stanoveným v článku 3 smernice 2000/31, pokiaľ neobmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti. Toto konštatovanie treba chápať striktne, aby nebol ohrozený mechanizmus stanovený v tomto článku. Takýto príkaz musí byť zameraný na nápravu individualizovaného porušovania bez toho, aby inak ovplyvnil výkon činnosti služby informačnej spoločnosti. Napríklad osoba, ktorej je príkaz konať určený, nemôže byť nútená zmeniť spôsob, akým organizuje svoju činnosť ako takú.

181. Otázka znie, ako sa takéto príkazy na konanie, ktoré neobmedzujú slobodné poskytovanie služieb v zmysle článku 3 ods. 2 smernice 2000/31, zosúladia s príkazmi uvedenými v článku 14 ods. 3 tejto smernice.

182. V tejto súvislosti treba uviesť, že tieto dve ustanovenia plnia odlišné funkcie.[71] Okrem toho článok 14 ods. 3 smernice 2000/31 výslovne odkazuje na právne systémy členských štátov a zdá sa, že im ponecháva určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o vydávanie príkazov. Nebudem teda tvrdiť, že akýkoľvek súdny príkaz, ktorý môže byť na základe tohto ustanovenia zaslaný poskytovateľovi služieb, neobmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti. Naproti tomu sa domnievam, že cieľ všetkých týchto opatrení je rovnaký, a to ukončiť individualizované porušovanie alebo zabrániť takémuto porušovaniu zameraním sa na konkrétny nezákonný obsah.

183. Za týchto okolností sa teraz vynára otázka, či predmetné vnútroštátne opatrenie obmedzuje slobodné poskytovanie služieb.

67 Rozsudok z 3. októbra 2019 (C-18/18, EU:C:2019:821).

68 Musím spresniť, že závery, ktoré treba vyvodiť z tohto rozsudku, nemusia byť rozhodujúce. Vnútroštátny súd vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, totiž nežiadal o výklad článku 3 smernice 2000/31. Na druhej strane Súdny dvor preformuloval prejudiciálne otázky a preskúmal túto smernicu ako celok. Súdny dvor by navyše mohol konštatovať, že mu neprináleží podať výklad tohto ustanovenia alebo že podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 uvedenej smernice boli splnené.

69 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 19. októbra 2022 o jednotnom trhu s digitálnymi službami a o zmene smernice 2000/31/ES (akt o digitálnych službách) (Ú. v. EÚ L 277, 2022, s. 1).

70 Odôvodnenie 38 nariadenia 2022/2065 uvádza, že „príkazy konať proti nezákonnému obsahu a poskytovať informácie podliehajú pravidlám, ktoré chránia právomoc členského štátu, v ktorom je dotknutý poskytovateľ služieb usadený, a v určitých prípadoch pravidlám stanovujúcim možné výnimky z tejto právomoci stanovené v článku 3 smernice 2000/31/ES, a to len ak sú splnené podmienky uvedeného článku. Keďže predmetné príkazy sa týkajú konkrétnych položiek nezákonného obsahu a informácií, ak sú určené poskytovateľom sprostredkovateľských služieb so sídlom v inom členskom štáte, v zásade neobmedzujú slobodu týchto poskytovateľov poskytovať služby cezhranične. Preto sa na tieto príkazy nevzťahujú pravidlá stanovené v článku 3 [tejto smernice]“.

71 Pozri v tomto zmysle a v kontexte vzťahu medzi článkom 3 smernice 2000/31 a nariadením 2022/2065 HUSOVEC, M.: *Principles of the Digital Services Act*. Cambridge University Press, 2017, s. 153, a WILMAN, F., KALEDA, S. L., LOEWENTHAL, P. J.: *The EU Digital Services Act. A Commentary*. Oxford: Oxford University Press, 2024, s. 56.

3) Predmetný zákaz ďalšieho šírenia

184. Chcem pripomenúť, že z mojej analýzy vyplýva, že príkaz konať voči konkrétnemu nezákonnému obsahu, ktorého cieľom je ukončiť individualizované porušovanie alebo zabrániť takémuto porušovaniu, nemusí mať za následok obmedzenie slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti. [72]

185. V prejednávanej veci ani informácie týkajúce sa cestných kontrol, ktoré oznamujú používatelia elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby, ani ich oznámenie týmito používateľmi nie sú samy osebe nezákonné. Naproti tomu šírenie týchto informácií prevádzkovateľom tejto služby v rozpore so zákazom vydaným príslušným orgánom je nezákonné a táto nezákonnosť podľa všetkého vznikla v čase doručenia príkazu dotknutému prevádzkovateľovi. [73] Na jednej strane teda predmetný zákaz ďalšieho šírenia nie je zameraný na konkrétny nezákonný obsah a na druhej strane nie je jeho cieľom ukončiť individualizované porušovanie alebo zabrániť takémuto porušovaniu, avšak môže viesť k takémuto porušeniu na strane osoby, ktorej bol určený, ak ho táto osoba poruší.

186. Tento zákaz teda nemá charakteristické znaky príkazu konať voči konkrétnemu nezákonnému obsahu, ktorého cieľom je ukončiť individualizované porušovanie alebo zabrániť takémuto porušovaniu a ktorý neobmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti.

e) Prijatie opatrení týkajúcich sa určitej služby

187. Z článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 vyplýva, že opatrenie, ktorým sa členský štát určenia služieb môže odchýliť od článku 3 ods. 2 tejto smernice, sa musí týkať „určitej danej služby informačnej spoločnosti“. Súdny dvor v rozsudku Google Ireland a i. [74] objasnil, že všeobecné a abstraktné opatrenia týkajúce sa kategórie určitých služieb informačnej spoločnosti, ktoré sú opísané všeobecne a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každého poskytovateľa tejto kategórie služieb, nepatria pod pojem „opatrenia prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti“.

188. V tejto súvislosti, hoci predmetný zákaz ďalšieho šírenia vyvoláva účinky vo vzťahu k prevádzkovateľovi asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby až po jeho oznámení dotknutému prevádzkovateľovi, príslušný správny orgán podľa všetkého vydáva jediný zákaz ďalšieho šírenia pre cestnú kontrolu, ktorú chce vyňať zo všetkých týchto služieb.

189. Na jednej strane totiž článok R. 130-12 zákona o cestnej premávke vyžaduje, aby informácie o zákazoch ďalšieho šírenia boli prevádzkovateľom oznámené prostredníctvom informačného systému. Z tohto ustanovenia vyplýva, že takto vykonané oznámenie sa považuje za sprístupnenie rozhodnutia o zákaze.

72 Pozri bod 180 vyššie.

73 V tejto súvislosti sa zdá, že francúzska vláda vo svojich písomných pripomienkach naznačuje, že informácia týkajúca sa danej cestnej kontroly je „vyhlásená za nezákonnú“ pred vydaním príkazu na zastavenie jej ďalšieho šírenia. Zo znenia článkov L. 130-11 a R. 130-11 zákona o cestnej premávke však vyplýva, že správny orgán môže zakázať ďalšie šírenie informácie o príslušnej cestnej kontrole a že nezákonnosť aktu ďalšieho šírenia vzniká až doručením príkazu dotknutému prevádzkovateľovi. V každom prípade táto problematika spadá do výkladu vnútroštátneho práva a do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu.

74 Bod 60.

190. Na druhej strane článok L. 130-11 zákona o cestnej premávke dvakrát uvádza, že prostredníctvom zákazu ďalšieho šírenia príslušný správny orgán zakazuje každému prevádzkovateľovi elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby ďalej šíriť správy alebo upozornenia týkajúce sa cestnej kontroly. Okrem toho Coyote System na pojednávaní tvrdila, že príslušný orgán sa nemôže zamerať len na niektorých prevádzkovateľov.

191. V tejto súvislosti chcem poznamenať, že hoci sa predmetný zákaz ďalšieho šírenia zrejme vzťahuje na každého poskytovateľa asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby,[75] rozsudok Google Ireland a i. sa týkal opatrení, ktoré sa nielenže uplatňovali bez rozdielu na kategóriu určitých služieb informačnej spoločnosti, ale mali aj všeobecnú a abstraktnú povahu. Predmetný zákaz ďalšieho šírenia sa pritom nevzťahuje na hypotetické a opakujúce sa situácie, ale na danú cestnú kontrolu. Nie je teda porovnateľný so všeobecnou a abstraktnou právnou úpravou, o akú ide v tomto rozsudku.

192. V tomto kontexte ďalej Súdny dvor v rozsudku Google Ireland a i.[76] konštatoval, že všeobecné a abstraktné opatrenia nemôžu predstavovať opatrenia stanovujúce výnimku, ktorých sa týka článok 3 ods. 4 smernice 2000/31, a to najmä z dôvodu, že povoliť členskému štátu určenia služby prijať takéto opatrenia by zasahovalo do regulačnej právomoci členského štátu pôvodu a malo by za následok, že poskytovatelia by podliehali právnym predpisom členského štátu pôvodu, ako aj právnym predpisom členského štátu alebo štátov určenia. Zdá sa však, že prijatie opatrenia, ktoré sa vzťahuje na konkrétny prípad, nemá takýto účinok, keďže sa týka skôr kompetencií a rozhodovacích právomocí súdov a iných orgánov členských štátov.

193. Okrem toho je pravda, ako uviedol Súdny dvor v rozsudku Google Ireland a i.[77], že článok 3 ods. 4 písm. b) smernice 2000/31 ukladá členskému štátu určenia povinnosť požiadať členský štát pôvodu o prijatie opatrení v oblasti služieb informačnej spoločnosti, a v tomto zmysle predpokladá, že členský štát, ktorému je takáto žiadosť adresovaná, možno identifikovať pred prijatím opatrenia na základe článku 3 ods. 4 uvedenej smernice tak, aby členský štát určenia mohol splniť túto povinnosť. Z článku 3 ods. 4 písm. b) uvedenej smernice v spojení s jej odôvodnením 26 však vyplýva, že opatrenia potrebné na odhaľovanie a stíhanie trestných činov nepodliehajú tejto povinnosti. Na druhej strane podľa článku 3 ods. 5 tej istej smernice sa členský štát určenia služby môže v naliehavých prípadoch odchýliť od procesných podmienok stanovených v článku 3 ods. 4 písm. b) tejto smernice a opatrenie oznámiť *ex post* Komisii a členskému štátu pôvodu poskytovateľa služieb. To potvrdzuje výklad, podľa ktorého niektoré opatrenia môžu predstavovať opatrenie stanovujúce výnimku aj vtedy, keď pred ich prijatím nie je možné splniť procesné podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 písm. b) smernice 2000/31, pokiaľ tieto opatrenia spĺňajú podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 písm. a) tejto smernice.

194. V prejednávanej veci sa zdá, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia s výhradou overenia vnútroštátnym súdom možno kvalifikovať ako „opatrenie prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 3 ods. 4 smernice 2000/31.

75 Treba pritom uviesť, že na jednej strane predmetný zákaz ďalšieho šírenia vyvoláva účinky voči prevádzkovateľom, ktorým bol oznámený, a na druhej strane, že v návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa neuvádza, akým spôsobom bol zostavený zoznam prevádzkovateľov, ktorým sa zákaz oznamuje.

76 Bod 49.

77 Bod 35.

f) Záver

195. Z mojej analýzy po prvé vyplýva, že predmetný zákaz ďalšieho šírenia nie je vylúčený z koordinovanej oblasti vzhľadom na ciele, ktoré sleduje,[78] po druhé, že tento zákaz obmedzuje slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti[79] a po tretie, že s výhradou overenia vnútroštátnym súdom môže uvedený zákaz predstavovať opatrenie, ktorým členský štát môže obmedziť slobodné poskytovanie služieb, pokiaľ spĺňa podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31.[80]

196. Zo všetkých dôvodov, ktoré som uviedol vyššie, treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 3 smernice 2000/31 nebráni zákazu ďalšieho šírenia správ a upozornení odosielaných používateľmi asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby, ktorý zamýšľa členský štát určenia týchto služieb uložiť aj prevádzkovateľom týchto služieb usadeným v iných členských štátoch, pokiaľ tento zákaz spĺňa podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 alebo prípadne v článku 3 ods. 5 tejto smernice.

3. O tretej otázke

a) Úvodné poznámky

197. Tretia otázka sa týka výkladu článku 15 smernice 2000/31 a jej cieľom je určiť, či zákaz uložiť všeobecnú povinnosť monitorovania uvedený v tomto ustanovení bráni uplatneniu predmetného zákazu ďalšieho šírenia.

198. V tejto súvislosti sa všetky predchádzajúce úvahy týkajú fungovania mechanizmu vnútorného trhu so službami informačnej spoločnosti stanoveného v článku 3 tejto smernice.

199. Okrem problematiky podmienok, za ktorých môžu členské štáty uložiť poskytovateľom služieb informačnej spoločnosti príkazy v cezhraničných situáciách, však smernica 2000/31 obsahuje aj ustanovenia, ktoré môžu ovplyvniť rozsah príkazov. Medzi tieto ustanovenia patria články 14 a 15 tejto smernice.

200. Príslušné ustanovenia sa uplatňujú najmä vtedy, keď chce členský štát vydať príkaz určitým poskytovateľom usadeným v iných členských štátoch. V tomto prípade sa preskúmanie zlučiteľnosti právomoci vydať tento príkaz so smernicou 2000/31 uskutočňuje v dvoch fázach: preskúmanie článku 3 ods. 2 a 4 tejto smernice a následne preskúmanie jej článkov 14 a 15.

201. Treba uviesť, že článok 15 smernice 2000/31, ako vyplýva z jeho znenia, je relevantný len vtedy, ak poskytovateľ služby informačnej spoločnosti spadá do pôsobnosti článkov 12 až 14 tejto smernice.

202. Vzhľadom na to, že vnútroštátny súd žiada Súdny dvor aj o výklad článku 15 smernice 2000/31 a keďže sa tento článok vzťahuje na poskytovanie služieb uvedených okrem iného v článku 14 tejto smernice, možno sa domnievať, že tento súd vychádza z predpokladu, že služby

78 Pozri bod 165 vyššie.

79 Pozri bod 186 vyššie.

80 Pozri bod 194 vyššie.

patriace do pôsobnosti vnútroštátnych ustanovení spochybnených na tomto súde predstavujú hostingové služby. Keďže bol tento predpoklad prediskutovaný na pojednávaní, uvediem k nemu niekoľko poznámok.

b) Elektronická asistenčná služba pri riadení vozidla alebo geolokačná navigačná služba

1) Úvodné poznámky

203. Dotknuté vnútroštátne ustanovenia sa týkajú prevádzkovateľov elektronických asistenčných služieb pri riadení vozidla alebo geolokačných navigačných služieb.

204. Hoci návrh na začatie prejudiciálneho konania nespresňuje, v čom spočíva takáto služba, jej spôsob fungovania možno vyvodiť zo znenia týchto vnútroštátnych ustanovení. Okrem toho účastníci konania predložili určité pripomienky týkajúce sa praktických aspektov fungovania týchto služieb. V tejto súvislosti sa ďalší problém týka skutočnosti, že podľa všetkého sa tieto pripomienky prinajmenšom čiastočne netýkajú vymedzenia pojmu „elektronická asistenčná služba pri riadení vozidla alebo geolokačná navigačná služba“ uvedeného vo francúzskom práve, ale služby poskytovanej spoločnosťou Coyote System a podobných služieb.

205. Napriek tomu sa budem opierať o všetky tieto pripomienky, aby som stanovil východisko pre nasledujúcu analýzu. Je totiž nesporné, že Coyote System je prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla a geolokačnej navigačnej služby v zmysle francúzskeho práva. Analýza, ktorá zohľadní charakteristické znaky služby tejto spoločnosti, sa preto bude týkať aspoň časti pôsobnosti ustanovení napadnutých na vnútroštátnom súde.

206. V každom prípade bude úlohou vnútroštátneho súdu, aby podal výklad vnútroštátneho práva a určil pôsobnosť dotknutých vnútroštátnych ustanovení. Prináleží mu tiež, aby vzhľadom na spresnenia poskytnuté Súdnym dvorom overil, či prevádzkovateľ tejto služby spadá do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31.

2) Východisko mojej analýzy

207. Zdá sa, že jednou zo základných funkcií elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla a geolokačnej navigačnej služby je poskytnúť vodičovi informácie o dopravných podmienkach a upozornenia na iné dopravné udalosti na trase zvolenej vodičom alebo v oblasti, v ktorej sa v danom čase nachádza. Medzi tieto udalosti patria aj cestné kontroly vykonávané verejnými orgánmi.

208. Článok L. 130-11 zákona o cestnej premávke predpokladá, že takáto služba je aspoň čiastočne zásobovaná správami a upozorneniami od niektorých používateľov, ktoré prevádzkovateľ tejto služby ďalej šíri všetkým používateľom.

209. V praxi, ako vysvetlila Coyote System vo svojich písomných pripomienkach a na pojednávaní, používateľ elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby môže stlačiť ikonu zodpovedajúcu jednej z vopred určených kategórií dopravných udalostí, aby nahlásil udalosť, ako aj jej polohu a pripojil k tomuto oznámeniu osobnú správu alebo fotografiu.

210. Toto oznámenie sa okamžite a automaticky rozošle všetkým používateľom, ktorí môžu následne, ak ho považujú za nesprávne, oznámiť túto chybu na základe ikony určenej na tento účel. Ak chybu nahlási viacero používateľov, príslušné upozornenie sa vymaže.

211. Coyote System tiež spresnila, pokiaľ ide o zobrazovanie nahlásených udalostí, že fungovanie jej služby je založené na algoritme, ktorý spravuje tieto upozornenia najmä s cieľom spojiť tie, ktoré sa prekrývajú, a odstrániť tie, ktorých spoľahlivosť bola dostatočne spochybnená komunitou používateľov. Naproti tomu, pokiaľ ide o upozornenia zaslané používateľmi, prevádzkovatelia nevykonávajú žiadnu kontrolu nad ich obsahom a ďalej ich šíria ako také ostatným používateľom.

212. Okrem toho, hoci sa mechanizmus, na ktorom je založené fungovanie akejkoľvek inej elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby, *a priori* líši od mechanizmu spoločnosti Coyote System, fungovanie všetkých týchto služieb podľa všetkého závisí od spracovania značného množstva informácií poskytovaných používateľmi, čo si vyžaduje použitie automatizovaného mechanizmu.

213. Po týchto pripomienkach sa treba v prvom rade zaoberať otázkou, či asistenčná služba pri riadení vozidla alebo geolokačná navigačná služba pozostáva z „uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby“ v zmysle článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 (časť 3), a v druhom rade určiť, či je prevádzkovateľ takejto služby „poskytovateľom sprostredkovateľských služieb“ v zmysle, ktorý normotvorca zamýšľal v rámci oddielu 4 kapitoly II tejto smernice (časť 4).

3) O pojme hostingová služba

214. Článok 14 ods. 1 smernice 2000/31 sa týka poskytovania hostingových služieb, teda služieb informačnej spoločnosti, ktoré spočívajú v ukladaní informácií poskytnutých používateľom služby na jeho žiadosť.

215. Takáto služba môže zahŕňať aj šírenie týchto informácií verejnosti na žiadosť používateľa. Podľa ustálenej judikatúry totiž prevádzkovateľ online platformy sociálnej siete, ktorý ukladá informácie poskytnuté používateľmi tejto platformy,[81] a prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí[82] sú prinajmenšom v zásade poskytovateľmi hostingových služieb v zmysle článku 14 smernice 2000/31. Súdny dvor tiež konštatoval, že služba odkazov predstavuje hostingovú službu v rozsahu, v akom jej poskytovateľ prenáša informácie od príjemcu tejto služby prostredníctvom komunikačnej siete otvorenej používateľom internetu a ukladá, teda uchováva na svojom serveri, určité údaje vybrané inzerentom.[83] Normotvorca Únie prijal takúto širokú definíciu hostingovej služby v rámci nariadenia 2022/2065.[84]

216. Vzniká teda otázka, či elektronické asistenčné služby pri riadení vozidla alebo geolokačné navigačné služby predstavujú služby, ktorých predmet zodpovedá opisu, ktorý som práve uviedol.

81 Pozri rozsudky zo 16. februára 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, bod 27), a z 3. októbra 2019, Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:821, bod 22).

82 Pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. júna 2021, YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 104), a z 26. apríla 2022, Poľsko/Parlament a Rada (C-401/19, EU:C:2022:297, bod 28).

83 Rozsudok z 23. marca 2010, Google France a Google (C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 111).

84 Normotvorca Únie pri náprave tejto definície, ktorá nebola prispôsobená dnešným výzvam, rozlišoval v rámci tejto širokej kategórie hostingových služieb podkategóriu tvorenú službami poskytovanými online platformami, ktoré spočívajú nielen v uchovávaní informácií poskytovaných používateľmi, ale aj v šírení týchto informácií verejnosti. Podľa nariadenia 2022/2065 poskytovatelia týchto platforiem prinajmenšom v zásade podliehajú osobitným dodatočným povinnostiam. Pozri tiež odôvodnenie 13 tohto nariadenia.

217. V tejto súvislosti na rozdiel od informácií poskytovaných online platformám sociálnych sietí a platformám na zdieľanie videí sa informácie o dopravných podmienkach neposkytujú prevádzkovateľovi elektronickej služby na účely ich uloženia a šírenia ako takých, ale na doplnenie súboru informácií, ktoré má tento prevádzkovateľ k dispozícii a ktoré sú spracované algoritmom. Toto spracovanie umožňuje vytvoriť jednotný obraz, ktorý čo najvernejšie zodpovedá dopravným podmienkam v danej oblasti. Prevádzkovateľ následne prenáša výsledky týchto činností používateľom, aby im poskytol informácie v reálnom čase o dopravných podmienkach v oblasti, v ktorej sa nachádzajú.

218. V dôsledku toho s výnimkou prvotného oznámenia udalosti sa informácie poskytnuté používateľom nešíria všetkým používateľom prostredníctvom dotknutej služby v takej forme, v akej ich poskytol. Na druhej strane táto služba vytvára novú „informačnú podobu“ na základe informácií poskytnutých používateľmi a hlavným účelom tejto služby je práve poskytnutie prístupu k nej.

219. Ďalej, ak by som sa vrátil k prvotnému oznámeniu udalosti, je pravda, že sa zdá, že je okamžite a automaticky šírené všetkým používateľom dotknutej služby.

220. V rámci hostingovej služby v zmysle článku 14 smernice 2000/31 sa pritom operácie ukladania a šírenia uskutočňujú na žiadosť používateľa, čo predpokladá, že tento používateľ iniciuje tieto procesy a zachová si určitú mieru kontroly nad týmito operáciami.

221. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že fungovanie služby spoločnosti Coyote System je založené na algoritme, ktorý odstraňuje oznámenia, ktorých spoľahlivosť bola dostatočne spochybnená komunitou používateľov. Výsledok operácií vykonaných týmto algoritmom teda nahrádza rozhodnutie používateľa, ktorý poskytol prvotné oznámenie na účely jeho šírenia. Hoci je pravda, že odstránenie spochybnených oznámení môže byť stanovené vo všeobecných podmienkach používania služby, nič to nemení na skutočnosti, že operácie ukladania a šírenia začaté na žiadosť používateľa sú prerušené výsledkom algoritmického spracovania všetkých informácií prijatých prevádzkovateľom.

222. Napokon sa zdá, že rovnaké zaobchádzanie sa uplatňuje aj na upozornenia sprevádzané osobnou správou alebo fotografiou, ktoré spomína Coyote System. Tie sa totiž šíria okamžite a automaticky a ostatní používatelia môžu potvrdiť alebo spochybniť ich pravdivosť. Celá táto komunikácia podlieha spracovaniu algoritmom a používateľom sa prostredníctvom služby odošle len výsledok týchto operácií. [85]

223. Z toho vyplýva, že elektronická asistenčná služba pri riadení vozidla alebo geolokačná navigačná služba nespočíva v samotnom uložení a šírení informácií od používateľov prostredníctvom tejto služby, ale vo vytvorení novej informačnej podoby na základe týchto informácií, ktorá poskytuje používateľom jednotný obraz, ktorý v reálnom čase a čo najvernejším spôsobom odráža dopravné podmienky v oblasti, v ktorej sa nachádzajú.

224. V tejto súvislosti článok 14 smernice 2000/31 v odseku 2 stanovuje, že jeho odsek 1 sa neuplatní, ak príjemca služby koná na základe právomoci od poskytovateľa alebo pod jeho vedením. Tento odsek 1 by sa nemal uplatňovať ani v prípade, keď poskytovateľ oznamuje

[85] V tejto súvislosti nemožno vylúčiť, že určitá zložka tejto služby, ktorá spočíva v prenose správ medzi používateľmi, predstavuje hostingovú službu. Otázka tejto komunikačnej funkcie však v prejednávanej veci nebola vznesená.

používateľom zmes informácií, ktoré mu boli poskytnuté, ale ktoré po ich preskupení už nie sú v tejto zmesi rozpoznateľné. Asistenčná služba pri riadení vozidla alebo geolokačná navigačná služba teda nepatrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 tejto smernice.

225. Budem však pokračovať vo svojej analýze pre prípad, že by sa Súdny dvor nestotožnil s mojím návrhom a domnieval sa, že asistenčná služba pri riadení vozidla alebo geolokačná navigačná služba môže predstavovať hostingovú službu v zmysle článku 14 smernice 2000/31. Na to, aby ukladanie informácií vykonávané poskytovateľom služby informačnej spoločnosti patrilo do pôsobnosti tohto ustanovenia, je v podstate potrebné, aby sa konanie tohto poskytovateľa obmedzilo na konanie „poskytovateľ sprostredkovateľských služieb“ v zmysle, ktorý zamýšľal normotvorca v rámci oddielu 4 tejto smernice. [86]

4) O postavení poskytovateľa hostingu

226. Z článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s jej odôvodnením 42 vyplýva, že na to, aby poskytovateľ služby informačnej spoločnosti patril do pôsobnosti tohto ustanovenia, musí mať jeho činnosť čisto technickú, automatickú a pasívnu povahu, čo znamená, že tento poskytovateľ nemá vedomosť o prenášaných alebo uchovávaných informáciách, ani nad nimi nemá kontrolu.

227. V rámci skúmania uskutočneného s cieľom zistiť, či má činnosť poskytovateľa služieb takúto povahu, zohráva dôležitú úlohu stupeň zapojenia tohto poskytovateľa do určenia spôsobu, akým sú poskytnuté informácie prezentované, a do „spravovania“ obsahu.

228. Súdny dvor totiž v rozsudku L’Oréal a i., ktorý sa týkal prevádzkovateľa trhoviska [87], konštatoval, že samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ ukladá na svoj server ponuky na predaj, stanovuje podmienky poskytovania svojej služby, dostáva za túto službu odmenu a svojim zákazníkom poskytuje informácie všeobecnej povahy, nemôže mať za následok, že sa na neho nebudú vzťahovať výnimky v oblasti zodpovednosti stanovené v smernici 2000/31. Naproti tomu, ak tento prevádzkovateľ poskytuje pomoc spočívajúcu najmä v optimalizácii prezentácie dotknutých ponúk na predaj alebo v podpore týchto ponúk, treba konštatovať, že nemá neutrálne postavenie medzi dotknutým predávajúcim a potenciálnymi kupujúcimi, ale zohráva aktívnu úlohu, ktorá mu umožňuje poznať údaje týkajúce sa týchto ponúk alebo mať nad nimi kontrolu.

229. V prvom rade teda skutočnosť, že poskytovateľ služieb vytvorí štruktúru všeobecnej prezentácie informácií uložených na žiadosť používateľov, neznamená, že poznal obsah týchto informácií alebo mal nad nimi kontrolu. Preto skutočnosť, že prevádzkovateľ asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby vopred určí kategórie dopravných udalostí, ktoré si používatelia môžu zvoliť na ohlásenie udalosti, neznamená, že tento prevádzkovateľ zohráva aktívnu úlohu, ktorá mu umožňuje poznať údaje týkajúce sa týchto oznámení alebo mať nad nimi kontrolu. Rozhodnutie o priradení oznámenia ku konkrétnej kategórii totiž prijíma používateľ služby a jeho voľba nemusí správne odrážať aktuálne dopravné podmienky.

230. Ďalej prvotné oznámenie dopravnej udalosti sa okamžite a automaticky šíri všetkým používateľom. V tejto fáze prevádzkovateľ služby neoveruje pravdivosť tohto oznámenia a jeho šírenie si nevyžaduje žiadne kroky z jeho strany.

[86] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 2010, Google France a Google (C-236/08 à C-238/08, EU:C:2010:159, bod 112).

[87] Pozri rozsudok z 12. júla 2011, (C-324/09, EU:C:2011:474, body 115 a 116).

231. Analýza zameraná na prvotné oznámenia však poskytuje neúplný obraz o dotknutej službe. Informácie poskytované používateľmi sa totiž nerozširujú ako také, ale sú predmetom spracovania algoritmom na účely poskytnutia jednotného obrazu, ktorý odráža dopravné podmienky v danej oblasti. [88]

232. Vzniká teda nasledujúca otázka: zohráva prevádzkovateľ elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby aktívnu úlohu, ktorá mu umožňuje oboznámiť sa s obsahom správ alebo mať nad nimi kontrolu, keď zaviedol algoritmus na automatizované spravovanie oznámení, ktoré sa navzájom ovplyvňujú, takže prezentácia všetkých týchto oznámení v rámci jeho služby závisí od fungovania tohto algoritmu? Bez ohľadu na obsah správ a upozornení, ktoré individuálne oznamuje každý užívateľ tejto služby, sa totiž konečný výsledok všetkých týchto komunikácií, dostupný všetkým používateľom, určuje pomocou algoritmu, ktorý preskupuje oznámenia alebo ich vymaže.

233. Coyote System tvrdí, že prevádzkovateľ elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby nekontroluje oznámenia zaslané používateľmi tejto služby: tieto oznámenia sa okamžite a automaticky šíria všetkým používateľom bez akéhokoľvek zásahu prevádzkovateľa. Prípadné zmeny zaznamenaných oznámení vrátane ich vymazania vyplývajú zo zásahov iných používateľov. V dôsledku toho, aby som použil výraz použitý touto spoločnosťou, používatelia služby „vytvárajú, klasifikujú, menia a vymazávajú oznámenia od začiatku do konca“.

234. V tejto súvislosti sa generálny advokát Poiares Maduro vo svojich návrhoch, ktoré predniesol vo veciach Google France a Google [89], domnieval, že prevádzkovateľ vyhľadávača Google zostáva neutrálny vo vzťahu k informáciám, ktoré prenáša, pretože výsledky vyhľadávania uskutočneného jeho používateľmi sú produktom automatických algoritmov, ktoré aplikujú objektívne kritériá s cieľom vygenerovať internetové stránky, ktoré by čo najlepšie zodpovedali záujmom používateľa internetu. Podľa generálneho advokáta zobrazenie týchto internetových stránok a poradie, v ktorom sú zoradené, závisí od ich relevancie vo vzťahu k zadaným kľúčovým slovám, a nie od záujmu spoločnosti Google o konkrétnu internetovú stránku alebo od jej vzťahu k takejto stránke. Súdny dvor v rozsudku Google France a Google [90] výslovne neprebral toto kritérium a zameral sa na čisto technickú, automatickú a pasívnu povahu činnosti dotknutého prevádzkovateľa. Okrem iného uviedol, že zhoda medzi vybratým kľúčovým slovom a vyhľadávaným pojmom zadaným používateľom internetu sama osebe nestačí na to, aby sa dospelo k záveru, že Google pozná alebo má kontrolu nad údajmi, ktoré do jeho systému zadali inzerenti a ktoré sa ukladajú do pamäte jeho servera.

235. Nedávno generálny advokát Saugmandsgaard Øe vo svojich návrhoch, ktoré predniesol vo veciach YouTube a Cyando [91], zdôraznil, že algoritmus zavedený s cieľom zabezpečiť určité funkcie platformy na zdieľanie videí, konkrétne funkcie vyhľadávania, indexovania a odporúčania vyhľadávania, vykonáva čisto technické a automatické spracovanie informácií uložených prevádzkovateľom tejto platformy, takže tento prevádzkovateľ nemá kontrolu nad obsahom uložených informácií, ale skôr nad podmienkami ich zobrazovania.

88 Pozri bod 223 vyššie.

89 C-236/08 až C-238/08, EU:C:2009:569, bod 144.

90 Rozsudok z 23. marca 2010 (C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, body 114 a 117).

91 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Saugmandsgaard Øe v spojených veciach YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2020:586, body 160 a 162).

236. Súdny dvor navyše v rozsudku YouTube a Cyando [92] uviedol, pokiaľ ide o jednu z podmienok, ktorými článok 14 ods. 1 smernice 2000/31 podmieňuje oslobodenie poskytovateľa sprostredkovateľských služieb od zodpovednosti, že skutočnosť, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie obsahu online uskutočňuje automatizované indexovanie obsahu nahrávaného na túto platformu, že uvedená platforma obsahuje funkciu vyhľadávania a že odporúča videá v závislosti od profilu alebo preferencií používateľov, nemôže stačiť na to, aby sa dospelo k záveru, že táto podmienka nie je splnená. Ako som uviedol v návrhoch, ktoré som predniesol vo veci Russmedia Digital a Inform Media Press [93], táto okolnosť *a fortiori* nemôže zbaviť takéhoto prevádzkovateľa možnosti dovolávať sa oslobodenia od zodpovednosti stanoveného v tomto ustanovení. Otázka, či sú splnené podmienky, ktorými článok 14 ods. 1 písm. a) a b) tejto smernice podmieňuje oslobodenie od zodpovednosti, totiž vzniká len vtedy, ak dotknutého poskytovateľa možno považovať za „poskytovateľa hostingu, ktorý má neutrálnu úlohu“, pokiaľ ide o informácie, ktoré ukladá, a môže sa *a priori* dovolávať tohto oslobodenia.

237. Z toho vyvodzujem, že poskytovateľ služieb nemôže stratiť svoje postavenie poskytovateľa hostingu len z toho dôvodu, že používa algoritmus, ktorý vykonáva automatizované indexovanie obsahu poskytovaného používateľmi a odporúča obsah, ktorý ich môže zaujímať, avšak bez toho, aby odstránil alebo skryl iný obsah.

238. Spracovanie informácií poskytovaných používateľmi algoritmom však nemusí spočívať v spravovaní obsahu, ale vo vytvorení nového súboru informácií, v ktorom už informácie poskytované používateľmi nie sú rozpoznateľné. Je to tak najmä v prípade, keď je cieľom dotknutej služby, ako v prejednávanej veci, poskytnúť čo najvernejší obraz časti reality. V takom prípade môže prevádzkovateľ tejto služby zohrávať úlohu, ktorá mu poskytuje aspoň kontrolu nad informáciami od používateľov. Ak totiž prevádzkovateľ naprogramovaním svojho algoritmu určí úroveň relevantnosti každej informácie poskytnutej jeho používateľmi v závislosti od kritérií, ktoré podľa neho umožňujú stanoviť verný obraz dopravných podmienok, treba dospieť k záveru, že vykonáva takúto kontrolu. Týmto spôsobom prevádzkovateľ určuje množstvo a „kvalitu“ informácií potrebných na potvrdenie alebo vymazanie informácie v systéme. Okrem toho sa tieto kritériá môžu týkať nielen samotného množstva zhodných alebo odlišných informácií o danej dopravnej udalosti, ale okrem iného aj posúdenia spoľahlivosti používateľa a informácií, ktoré poskytuje.

239. V dôsledku toho, hoci je algoritmus, ktorý používa prevádzkovateľ elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby, zameraný na informácie prenášané všetkými používateľmi tejto služby, jeho programovanie spadá do právomoci tohto prevádzkovateľa a umožňuje mu vykonávať kontrolu nad prenášanými alebo uloženými informáciami. Uvedený prevádzkovateľ sa preto nemôže odvolávať na článok 14 ods. 1 smernice 2000/31.

240. Vzhľadom na môj záver vyvodený z analýzy článku 14 smernice 2000/31 a skutočnosť, že článok 15 tejto smernice sa uplatňuje len na poskytovanie služieb uvedených najmä v tomto prvom ustanovení, treba konštatovať, že toto druhé ustanovenie nie je relevantné v rámci preskúmania súladu predmetného zákazu ďalšieho šírenia s uvedenou smernicou. Pre úplnosť napriek tomu preskúmam tretiu otázku pre prípad, že by sa Súdny dvor nestotožnil s mojou analýzou týkajúcou sa článku 14 tejto smernice.

92 Pozri rozsudok z 22. júna 2021 (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 114).

93 C-492/23, EU:C:2025:68, bod 53.

c) O článku 15 smernice 2000/31

241. Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či článok 15 smernice 2000/31 bráni tomu, aby prevádzkovatelia elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby boli povinní z času na čas v rámci tejto služby nešíriť určité kategórie správ alebo údajov bez toho, aby sa prevádzkovateľ musel na tento účel oboznámiť s ich obsahom.

242. Na účely odpovede na túto otázku treba určiť, či zákaz ďalšieho šírenia oznámený prevádzkovateľovi ukladá tomuto prevádzkovateľovi povinnosti, ktoré sa obmedzujú na špecifický prípad. Hoci totiž článok 15 ods. 1 smernice 2000/31 zakazuje členským štátom uložiť poskytovateľom hostingu všeobecnú povinnosť monitorovať informácie, ktoré prenášajú alebo ukladajú, alebo všeobecnú povinnosť aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť, z odôvodnenia 47 tejto smernice vyplýva, že takýto zákaz sa netýka povinností monitorovať „v špecifickom prípade“.

243. V tejto súvislosti Súdny dvor už viackrát rozhodol, že opatrenia spočívajúce v tom, že poskytovateľovi je uložená povinnosť zaviesť na svoje výlučné náklady systémy filtrovania zahŕňajúce všeobecné a trvalé monitorovanie s cieľom zabrániť akémukoľvek budúcemu porušovaniu práv duševného vlastníctva, boli nezlučiteľné s článkom 15 ods. 1 smernice 2000/31.[94] Z toho vyplýva, že povinnosť monitorovať akékoľvek budúce porušenie určitej kategórie práv sa v žiadnom prípade neobmedzuje na špecifický prípad v zmysle zamýšľanom normotvorcom Únie v odôvodnení 47 tejto smernice.

244. Naproti tomu, ako som uviedol v návrhoch, ktoré som predniesol vo veci Glawischnig-Piesczek[95], Súdny dvor v rozsudku L'Oréal a i.[96] uviedol, že poskytovateľovi hostingu môže byť nariadené prijatie opatrení, ktoré okrem iného prispievajú k predchádzaniu nových porušení rovnakej povahy zo strany toho istého príjemcu služby. Z toho som vyvodil, že aby nedošlo k uloženiu všeobecnej povinnosti, monitorovacia povinnosť musí spĺňať ďalšie požiadavky, konkrétne sa musí týkať porušení rovnakej povahy, ktorých sa dopustil ten istý príjemca služby a ktoré sa týkajú rovnakých práv.[97] Povinnosť monitorovania týkajúca sa špecifického prípadu musí byť teda obmedzená najmä vzhľadom na informácie, ktoré musí prevádzkovateľ identifikovať a následne odstrániť alebo ku ktorým musí znemožniť prístup.

245. V rovnakom duchu Súdny dvor v rozsudku Glawischnig-Piesczek[98] rozhodol, že príkaz určený poskytovateľovi služby informačnej spoločnosti, aby vymazal konkrétne prvky obsahu, ktorý uchováva ako poskytovateľ hostingu, obsahujúce správy zhodné alebo podobné tým, ktoré vnútroštátny súd vyhlásil za hanlivé voči používateľke, sa týka špecifického prípadu. Súdny dvor zdôraznil, že tento príkaz neukladá poskytovateľovi hostingu povinnosť vykonať samostatné posúdenie uloženého obsahu.[99] Konštatoval, že tento poskytovateľ hostingu sa môže obmedziť na overenie prostredníctvom automatizovaného vyhľadávania, či obsah zahŕňa prvky uvedené v príkaze, bez toho, aby musel sám preskúmať, ak táto podmienka nebola splnená, či je tento obsah hanlivý.

94 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2021, YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 135 a citovaná judikatúra).

95 C-18/18, EU:C:2019:458, bod 42.

96 Rozsudok z 12. júla 2011 (C-324/09, EU:C:2011:474, bod 144).

97 Pozri návrhy, ktoré som predniesol vo veci Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:458, bod 45).

98 Rozsudok z 3. októbra 2019 (C-18/18, EU:C:2019:821).

99 Pozri rozsudok z 3. októbra 2019, Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:821, body 45, 46 a 53).

246. Okrem toho v návrhoch, ktoré som predniesol vo veci Mc Fadden [100] týkajúcej sa poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete v zmysle článku 12 smernice 2000/31, som na základe prípravných prác k tejto smernici uviedol, že na to, aby sa povinnosť mohla považovať za uplatniteľnú na špecifický prípad, je okrem iného potrebné, aby bola obmedzená aj vzhľadom na dĺžku trvania monitorovania. Požiadavka týkajúca sa časového obmedzenia povinnosti monitorovania sa odráža vo viacerých rozsudkoch [101] a Súdny dvor podľa všetkého potvrdil tento výklad v rozsudku YouTube a Cyando [102], keď uviedol, že článok 15 tejto smernice bráni tomu, aby bolo poskytovateľovi hostingových služieb uložené všeobecné a trvalé monitorovanie.

247. Chcem poznamenať, že všetky prvky, ktoré vymedzujú hranice povinnosti monitorovania, sú vzájomne závislé. Na účely odpovede na otázku, či je príkaz v súlade so zákazom stanoveným v článku 15 smernice 2000/31, treba tieto prvky posúdiť ako celok.

248. Práve s prihliadnutím na tieto úvahy treba určiť, či na dodržanie predmetného zákazu ďalšieho šírenia musí prevádzkovateľ vykonať dostatočne cielené monitorovanie na to, aby sa obmedzilo na špecifický prípad.

249. V tejto súvislosti chcem pripomenúť, že podľa francúzskeho práva sa rozhodnutie o zákaze vydáva pre každú kontrolu, ktorú chce príslušný orgán vylúčiť z elektronických asistenčných služieb pri riadení vozidla alebo geolokačných navigačných služieb. Okrem toho povinnosť uložená prevádzkovateľovi prostredníctvom zákazu ďalšieho šírenia je časovo obmedzená. Z článku L 130-11 zákona o cestnej premávke totiž vyplýva, že maximálna dĺžka trvania zákazu je určená povahou dotknutej cestnej kontroly a v žiadnom prípade nemôže presiahnuť dvanásť hodín. Podobne sa podľa tohto ustanovenia líši aj plocha oblasti, na ktorú sa vzťahuje zákaz, v závislosti od toho, či ide o oblasť v aglomerácii alebo mimo nej, takže povinnosť prevádzkovateľa podlieha aj priestorovému obmedzeniu.

250. Na účely dodržania zákazu ďalšieho šírenia je teda prevádzkovateľ povinný nešíriť informácie, ktoré sa týkajú presne vymedzenej cestnej kontroly. Nemusí vykonať samostatné posúdenie všetkých uložených informácií, ale na účely identifikácie informácií, na ktoré sa tento zákaz vzťahuje, mu prináleží uplatniť kritériá spresnené v rozhodnutí o zákaze, ktoré vecne, časovo a priestorovo obmedzujú rozsah uvedeného zákazu.

251. Z týchto úvah vyplýva, že s výhradou overenia, ktoré musí prípadne vykonať vnútroštátny súd, predmetný zákaz ďalšieho šírenia nezahŕňa povinnosti, ktoré by išli nad rámec povinností týkajúcich sa špecifického prípadu.

252. Toto konštatovanie nie je spochybnené tvrdeniami spoločnosti Coyote System, podľa ktorých na rozdiel od toho, čo uviedol tento súd, zákaz ďalšieho šírenia *de facto* núti prevádzkovateľov oboznámiť sa so správami od používateľov, určiť, či sa na ich obsah vzťahuje výnimka stanovená v článku L. 130-11 zákona o cestnej premávke [103], a vybrať tie z nich, ktoré môžu šíriť zvyšku komunity.

100 C-484/14, EU:C:2016:170, bod 132.

101 Pozri tiež návrhy, ktoré som predniesol vo veci Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:458, bod 49).

102 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2021, YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 135).

103 Podľa článku L. 130-11 ods. II „zákaz uvedený v odseku I tohto článku sa nevzťahuje na udalosti alebo okolnosti stanovené v článku 3 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) č. 886/2013 z 15. mája 2013, ktorým sa dopĺňa smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/40/EÚ, pokiaľ ide o údaje a postupy, ak je to možné, na poskytovanie bezplatných minimálnych univerzálnych dopravných informácií týkajúcich sa bezpečnosti cestnej premávky užívateľom [Ú. v. EÚ L 247, 2013, s. 6]“. Toto ustanovenie obsahuje zoznam dvanástich meteorologických alebo cestných podmienok (ako je napríklad zviera, ľudia, prekážky alebo nečistoty na ceste), ktoré môžu ovplyvniť samotnú bezpečnosť cestnej premávky.

253. Táto spoločnosť totiž spochybňuje posúdenia vnútroštátneho súdu, pričom nevysvetľuje, prečo by filtrovanie nemohlo byť vykonávané automaticky a bez toho, aby prevádzkovateľ najprv analyzoval obsah správ, podobne ako riešenie uvedené v rozsudku Glawischnig-Piesczek [104]. Na druhej strane, ako som už uviedol [105], článok 15 smernice 2000/31 nebráni akejkoľvek povinnosti detekcie alebo filtrovania. Naproti tomu toto ustanovenie zakazuje akúkoľvek formu všeobecného monitorovania bez toho, aby bola spochybnená povinnosť v tejto oblasti týkajúca sa špecifického prípadu.

254. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 15 smernice 2000/31 nebráni tomu, aby prevádzkovatelia elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby boli povinní v rámci tejto služby ďalej nešíriť určité kategórie správ alebo upozornení, pokiaľ títo prevádzkovatelia nie sú povinní na účely identifikácie správ alebo upozornení, na ktoré sa vzťahuje tento zákaz, vykonať samostatné posúdenie všetkých uložených informácií, ale naopak musia uplatniť kritériá spresnené v rozhodnutí o zákaze, ktoré vecne, časovo a priestorovo obmedzujú rozsah uvedeného zákazu.

255. Bez toho, aby boli dotknuté predchádzajúce doplňujúce poznámky týkajúce sa výkladu článku 15 smernice 2000/31, trvám na stanovisku, ktoré som uviedol v bode 240 vyššie, podľa ktorého toto ustanovenie nie je relevantné v rámci preskúmania súladu predmetného zákazu ďalšieho šírenia s uvedenou smernicou.

VI. Návrh

256. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položila Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko), takto:

– vo veci C-188/24:

1. koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode, zahŕňa povinnosť editorov online komunikačných služieb zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu bez ohľadu na skutočnosť, že táto povinnosť sa netýka žiadnej z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice;

2. povinnosť zaviesť technické opatrenia určené na zabránenie možnosti prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu nemožno vylúčiť z koordinovanej oblasti v zmysle článku 2 písm. h) uvedenej smernice len z dôvodu, že táto povinnosť je dôsledkom všeobecných a abstraktných ustanovení trestného práva, ktoré označujú určité konanie za trestný čin, ktorý možno stíhať, a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každú fyzickú alebo právnickú osobu;

[104] Rozsudok z 3. októbra 2019, Glawischnig-Piesczek (C-18/18, EU:C:2019:821, bod 46).

[105] Pozri bod 245 vyššie.

3. skutočnosť, že prijatie individuálnych opatrení týkajúcich sa danej služby nemôže zabezpečiť ochranu základných práv zaručených článkami 1 a 24 Charty, ako aj článkom 8 EDĽP, neumožňuje odchýliť sa od mechanizmu stanoveného v článku 3 tej istej smernice s cieľom uplatniť povinnosť vyplývajúcu zo všeobecných a abstraktných ustanovení na určitú kategóriu poskytovateľov služieb;

– vo veci C-190/24:

1. koordinovaná oblasť, ako je vymedzená v článku 2 písm. h) smernice 2000/31, zahŕňa zákaz uložený prevádzkovateľom elektronickej asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby ďalej šíriť prostredníctvom tejto služby akúkoľvek správu alebo upozornenie zaslané používateľmi, ktoré by mohli umožniť iným používateľom vyhnúť sa cestným kontrolám, bez ohľadu na skutočnosť, že táto povinnosť sa netýka žiadnej z oblastí upravených harmonizačnými ustanoveniami kapitol II a III tejto smernice;

2. článok 3 smernice 2000/31 nebráni zákazu ďalšieho šírenia správ a upozornení odosielaných používateľmi asistenčnej služby pri riadení vozidla alebo geolokačnej navigačnej služby, ktorý zamýšľa členský štát určenia týchto služieb uložiť aj prevádzkovateľom týchto služieb usadeným v iných členských štátoch, pokiaľ tento zákaz spĺňa podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 alebo prípadne v článku 3 ods. 5 tejto smernice.